

לימודי הכנה להאיר את המועדים
שנ"י ארגון החינוך בריכוז

להדליק נר חנוכה

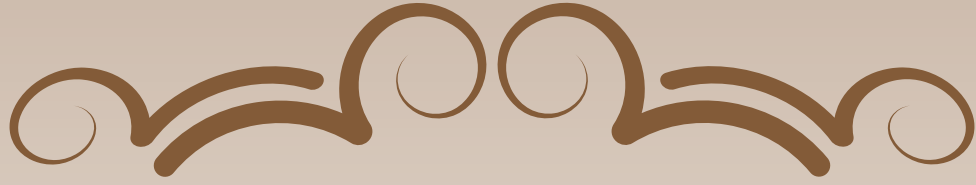
בשלהבת אור הצדיק

הלכות בלאי בהמה ד

ליקוטי תפילות ח"ב ב

אשרינו שאנו מדברים מזה, בפרט שתהלה לאל יש בדינו
פל התורה הזאת. ותפלה נוראה הנזכרת משם,
(מכתבי מוהרנ"ת קכד)

וְאִם הֵינּוּ רוֹצִים לְהַבִּיאַ תּוֹדָה עַל זֹאת הַתּוֹרָה שֶׁל תּוֹדָה בְּעֶצְמָה
לֹא יִסְפִּיקוּ כָּל יְמֵינוּ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח וּלְפָאֵר וּלְרוֹזֵם לְהַדָּר
וּלְנִצְחָה לְבָרֵךְ וּלְעֵלָה וּלְקַלֵּם לְמִי שֶׁעָשָׂה לְאַבּוֹתֵינוּ וּלְנוּ וּלְכָל
יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַנְּסִים הָאֵלֹהִים שֶׁזָּכֵינוּ לְשִׁמְעַת הַתְּנַלּוֹת נִסְתָּרוֹת
כְּאִלֵּה אֲשֶׁר אֵין לָנוּ פֶה וְכֵלִים לְסַפֵּר שְׁבַח גּוֹרְאוֹת גְּדוּלוֹת כָּל
דְּבוּר מֵהַתּוֹרָה הַזֹּאת,

(מכתבי מוהרנ"ת כ)

כִּי הֲרַפּוּאוֹת שֶׁהַקָּדִים בְּחַסְדוֹ הֵם עוֹלִים עַל הַכֹּל, כִּי מֵעוֹלָם
לֹא הָיוּ עַדִּין רַפּוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ כְּאִלֵּה' שֶׁמוֹעִילִים אֲפֹלוּ לְחוֹלִים
אֲנוּשִׁים שֶׁבְּעֵתֵי הַלָּלוּ בְּעִקְבוֹת מְשִׁיחָא

(מכתבי מוהרנ"ת קכד)

להדליק
נר חנוכה

בשלהבת אור הצדיק

באדיבות: מכון נחלי גן עדרן

לימודי הכנה להאיר את המועדים
שע"י ארגון 'החזיקו ברסלב'

עיצוב ועימוד:

קיצור ליקוטי מוהר"ן - סימן ב' תנינא (להבנת ההלכה המיוסדת על תורה זו)

יתברך בכל עת על כל מה שעובר עליו בפרט כשיוצא מאיזה צרה חס ושלום וכן על ידי למוד הלכות על ידי זה זוכין לשלשה קווי האמת, הינו להתפלל באמת שזה עקר שלמות התפלה. גם לקבל תורת אמת מרבי אמת שיורה אותו בדרך ישר בתורתו האמתית. גם לעשות שדוכים אמתיים שיזמין השם יתברך לו ולבניו וזוגם האמתית. והאמת יאיר וישלים את ארבעה חלקי הדבור (המבארים באות ח') ועל ידי זה יזכה להמשיך הברכה והקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החול. ועל ידי זה יתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות להאמין ולידע באמת שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך, שזאת הבחינה יקרה מאד למעלה בכל העולמות ואפלו אצלו יתברך הוא דבר יקר וחשוב ונפלא מאד:

ת. ארבעה חלקי הדבור הם: (א) דבור של צדקה כי גדר האדם הוא הדבור וזה הדבור נמשך מצדקה, כי צדקה וחסד הוא גם כן גדר האדם כי גדר האדם מדבר הוא לגמל חסד עם הבריות. ומי שאינו עושה צדקה וחסד פוגם בהדבור מאד והוא בבחינת בעל חי ואינו בכלל

א. ימי חנכה הם ימי הודאה שזה בחינת שעשוע עולם הבא:

ב. עקר שעשוע עולם הבא הוא להודות ולהלל לשמו יתברך ולדעת ולהכיר אותו יתברך שעל ידי זה סמוכין וקרובים אליו יתברך. כי כל מה שיודעין ומכירין אותו יתברך ביותר סמוכין אליו יתברך ביותר. כי שאר כל הדברים כלם יתבטלו לעתיד לבוא ולא ישאר רק הבחינה הזאת להודות ולהלל ולדעת אותו יתברך וזה יהיה כל שעשוע עולם הבא:

ג. למוד הלכות בפרט כשזוכין לחדש בהם זה גם כן בחינת שעשוע עולם הבא:

ד. על ידי הודאה להשם יתברך וכן על ידי למוד הלכות על ידי זה באה הולדה בנקל. וכן נצולין על ידי זה מכל הצרות:

ה. כשאדם באיזה צרה חס ושלום אז האמת הוא פגום. על כן צריך לשמור מאד אז את עצמו ביותר שלא יהיה נלכד באיזה טעות ושקר על ידי הצרה חס ושלום:

ו. על ידי שמבטלין תלמידי חכמים מלמודם על ידי זה נעשה חולה על רגליו:

ז. כשזוכין להלל והודאה להשם

ג' קני האמת שיאירו בכל ארבעה חלקי הדבור הנ"ל ולכל התקונים הנ"ל:

יא. על-ידי התפלה שישאל מתפללין באמת נקראים בשם אל. כי הקדוש ברוך הוא נקרא אל על שם הכח, כי הוא תקיף ובעל היכלת. ועל-ידי התפלה אנו לוקחין לעצמנו הכח ממנו יתברך כי אנו מבטלין גזרותיו. ואז ישראל נקראים בשם אל:

יב. על-ידי הדלקת נר חנכה ועל-ידי החלל וההודאה של חנכה שזה עקר שעשוע עולם הבא כנ"ל על-ידי-זה זוכין גם כן שיאירו כל ג' קני האמת בארבעה חלקי הדבור הנ"ל וישלימו את הדבור. ועל-ידי-זה יזכו להמשיך הקדשה והשמחה של שבת לשבת ימי החל. ועל-ידי-זה יתגלה אחדותו הפשוט מתוך פעלות משתנות כנ"ל. אשרי הזוכה לחנכה כזה להמשיך כל התקונים הנוראים האלה:

יג. מי שזוכה לשלמות הדבור על-ידי התקונים הנוראים האלה יכול לעשות עם הדבור כרצונו הינו לשנות הטבע כרצונו על-ידי שלמות דבורו:

יד. סגלה למקשה לילד לומר אז מזמור לתודה כמה וכמה פעמים:

אדם כלל, כי אין האדם נקרא אדם רק על-ידי צדקה וגמילות חסדים. (ב) דבור של תשובה לדבר דבורים הרבה של תשובה לפניו יתברך. (ג) דבור של עשירים קרובים למלכות שישפיע להם השם יתברך דברי חן בשפתותיהם לבטל כל הגזרות קשות ולפעל טובות וישועות על ישראל. (ד) דבור של מלכות דקדשה שיביא לנו השם יתברך את משיח צדקנו ונזכה לשמע דבוריו הקדושים והטהורים והנוראים מפיו הקדוש:

ט. עקר קיום ושלמות הדבור הוא על-ידי אמת:

י. תמכי אורייתא שנותנים ממון לתלמידי חכמים זכותם גדול מאד. כי על-ידי ממונם שמחזיקין התלמידי-חכמים על-ידי-זה יכולים התלמידי-חכמים לעסק בתורה ולהוליד הלכות וחדושי תורה. נמצא שיש להם חלק בהתורה שנולדה ונתגלה על ידם. וכל הממון שנותנים להתלמידי-חכמים אף שנחסר לפי שעה אצלם אף על-פי-כן על-ידי ההלכות שנולדו ונתחדשו על ידם נשפע על-ידי-זה חסד וחזור ונתמלא להם החסרון. וזוכין לשעשוע עולם הבא שהוא בחינת מלוי החסרון (עין פנים) ולכל

הלכות כלאי בהמה ד

נמשכין מאחד הפשוט יתברך - זאת
הבחינה יקרה מאד אפלו אצלו יתברך
וכו', כי כשנתגלה בחינת אחדות
הפשוט למטה נתגלה גם למעלה
אחדות הפשוט יתברך, בבחינת 'אתה
אחד ושמה אחד ומי פעם ישראל
גוי אחד בארץ' וכו' עין שם:

פרק א

"תתן אמת ליעקב"

קדושת יעקב אבינו - המכניעה את התגברות
ה'פעולות המשתנות' ומגלה את ה'אחדות
הפשוט'

שורש איסור כלאים - עירוב 'פעולות משתנות' באופן
שאינם יכולים להכלל ב'אחדות הפשוט'.

א וזה בחינת 'אסור כלאי בהמה'
שאסור לעשות מלאכה בשני מיני
בהמה וחייה. כי כל מין ומין הוא
בחינת פעלה משנה, ואנו צריכים
להאמין שכל המינים המשנים זה
מזה שהם בחינת פעולות משתנות,
כלם נמשכין מאחד הפשוט יתברך.
ואף-על-פי שבדעת אי אפשר להבין
זאת, כמבאר לעיל שזה כנגד שכל
האנושי, אף-על-פי-כן אנו צריכים
להשליך שכלנו ודעתנו ולידע
האמת שאין בכח שכלנו להבין

על-פי התורה 'ימי חנכה הם ימי
הודאה' וכו' (בלקוטי תנינא בסימן
ב), עין שם כל התורה, ומה שכתוב
שם בסוף שעל-ידי זה זוכין להמשיך
השמחה של שבת לששת ימי החל. כי
ימי החל הם בחינת 'עצבות' וכו', אבל
שבת היא בחינת 'בן', בחינת (זהר נח
נח): 'ניחא לעלאין ותתאין', בחינת
'שמחה' וכו', בחינת (בראשית ה) 'זה
ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו', כי
שבת מנחם ומשמח הכל מן העצבות
וכו'.

ועל-ידי זה שממשיכין הקדשה של
שבת לששת ימי החל, על-ידי זה
נתגלה אחדות הפשוט יתברך. כי
בששת ימי החל הם 'פעולות משתנות',
שבכל יום נברא פעלה משנה, וזה
כנגד שכל האנושי שפעולות משתנות
יהיו נמשכין מאחד הפשוט יתברך, כי
בשכל האנושי אי אפשר להבין זאת,
רק על-ידי שבת שאנו זוכין, על-ידי
זה נתגלה אחדות הפשוט יתברך, כי
שבת מורה על אמונת היחוד, שאנו
מאמינים שכל הפעולות משתנות
נמשכין מאחד הפשוט יתברך שבברא
כלם בששת ימי החל ושבת בשבת.
וזאת הבחינה לגלות 'אחדות הפשוט',
לידע ולהאמין שכל הפעולות משתנות

ידי זה נתגלה שכל הפעלות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך, שזאת הבחינה יקרה מאד, כי אי אפשר להבין זאת בשכל אנושי, רק על-ידי אמונה, שזוכין על-ידי שממשיכין הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל כנ"ל.

וזה בחינת 'אסור כלאים' שאסור לערב שני מינים יחד, כדי שלא להגביר בחינת פעלות משתנות ביותר, עד שלא יהיה באפשרי לגלות שהם נמשכין מאחד הפשוט. כי גם עתה בחינה זאת יקרה מאד, כי היא כנגד שכל האנושי שפעלות משתנות נמשכין מאחד הפשוט כנ"ל, אבל ה' יתברך ברא כל מין ומין בחכמה נפלאה שדיקא על ידו יוכל להתגלות אחדותו הפשוט, אף-על-פי שכל מין ומין משנה מחברו, אף-על-פי-כן, דיקא על-ידי זה רואין גבורותיו ונפלאותיו עד אין חקר, שברא בריות משנות כאלה שכל אחד ואחד משנה מאד מחברו, וכלם נמשכין מאחדותו הפשוט יתעלה ויתברך, כי כל הברואים לא נבראו אלא כדי לידע ולהכיר אותו יתברך על-ידי זה, כמו שכתוב בזהר הקדוש (זהר בא מב:): 'בגין דישתמודעין לה', כי ה' יתברך המשיך כל מין ומין שברא מאחדותו הפשוט, ונתן בכל אחד ואחד כח כזה, שדיקא על-ידי המינים

פלאי בריותיו, רק לסמך על אמונה ולהאמין בהאמת באמונה שלמה שכל הפעלות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך.

ולאמונה זאת זוכין על-ידי שבת, הינו על-ידי שממשיכין השמחה של שבת לששת ימי החל וכו', כנ"ל בהתורה הנ"ל. ועל-כן אסור לעשות מלאכה בשני מינים ביחד, כי כל הל"ט מלאכות הם 'עובדין דחל' בחינת ששת ימי המעשה, אבל בשבת בטלין כל המלאכות. ועקר אחיזת העצבות שבששת ימי החל - בהל"ט מלאכות, שהם בחינת (בראשית ג) 'בועת אפיה תאכל לחם', בחינת (שם) 'בעצבון תאכלנה'. וצריכין לקדש הל"ט מלאכות, בחינת ששת ימי החל, על-ידי קדשת שבת, להמשיך הקדשה והשמחה של שבת על כל ששת ימי החל, הינו על כל הל"ט מלאכות, לבררם מזהמת הנחש, מעצבות, מבחינת 'בעצבון תאכלנה'.

כי מי שזוכה לקדש את עצמו כראוי, אזי אפלו כשעושה איזה מלאכה מהל"ט מלאכות בחל, הוא גם-כן בקדשה ובטהרה בבחינת קדשת שבת, כמבאר בהתורה 'מרפבת פרעה וחילו' (בסימן לח באות ז). ועקר קדשת הל"ט מלאכות בחל, הוא על-ידי שממשיכין עליהם הקדשה והשמחה של שבת, שעל-

שאי אפשר לגלות אחדות הפשוט מתוך הפעלות משתנות, שזה עקר תקון כל העולמות וכנ"ל.

ועל־כן עקר אסור כלאים הוא בשעת מלאכה, כי אז בשעת מלאכה צריכין לזהר ביותר להמשיך קדשת שבת לששת ימי החל, כדי לברר הל"ט מלאכות מזהמת הנחש, מעץ הדעת טוב ורע, מעצבות, מבחינת 'בעצבון תאכלנה' כנ"ל. וקדשת שבת היא בחינת התגלות אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות כנ"ל, וכשמערב כלאים בשעת מלאכה הוא פוגם בבחינת התגלות אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות שזהו בחינת קדשת שבת, ועל־כן האסור בשעת מלאכה דיקא, כי אז צריכין להמשיך קדשת שבת כנ"ל:

'שור וחמור' הם בחי' 'עשו וישמעאל', שהם ההיפך מכל התיקונים המביאים להתגלות 'אחדות הפשוט'.

ב וזה שהזכירה תורה 'שור וחמור' דיקא אף־על־פי שבאמת כל שני מינים אסורים, כי 'שור וחמור' הם בחינת קלפת 'עשו וישמעאל' כמובא, ועשו וישמעאל הם זהמת הנחש, שהם ההפך מלשון הקדש שמקשר לשבת, שעל ידו ממשיכין קדשת שבת וכו', שעל־ידי זה נתגלה אחדות הפשוט וכו', כמבאר בהתורה הנ"ל עין שם. כי עשו וישמעאל הם בחינת

האלו המשנים זה מזה שהם 'פעלות משתנות', דיקא על ידם יפירו וידעו אחדותו הפשוט יתברך, וידעו כח גבורותיו ונפלאותיו, כמו שכתוב (תהלים קד) 'מה רבו מעשיך ה' וכו'.

אבל אי אפשר לידע ולהאמין שהפעלות משתנות נמשכין ממנו יתברך, כי אם כששומרין סדר הבריאה שיהיה כל מין ומין לבדו, אבל כשמערבין כלאים חס ושלום, משנין סדרי בראשית, ומגבירין בחינת הפעלות משתנות יותר מדאי, על־ידי שמערבין שני מינים משנים יחד, עד שנאחו בהם הסטרא אחרא והקלפות שאחזותן מתערובות וכלאים, שהוא בחינת עץ הדעת טוב ורע, עד שאי אפשר לגלות אחדותו הפשוט מתוך אלו הפעלות משתנות שנתערבו ביחד שלא כסדר מעשה בראשית. כי אי אפשר לשום פעלה משנה שיחזור ויכלל באחדות הפשוט, כי אם דרך השביל והצנור שנמשך דרך שם משרשו מאחד הפשוט, ואז נתגלה על ידו דיקא בחינת אחדות הפשוט, אבל כשמשנין סדרי בראשית חס ושלום על־ידי כלאים ותערובות, נתערבב הדרך והסדר, עד שאי אפשר שיעלה לשרשו לכלל באחד הפשוט, ואז חיותו רק דרך הקלפות והסטרא אחרא שהם בחינת כפירות, ואז מתגברים השנויים ביותר עד

נאמר (תהלים קמד) 'אשר פיהם דבר
שוא וימינם ימין שקר'.

כי הם ההפך מבחינת 'תודה - הלכה',
בחינת 'שעשוע עולם הבא', שהוא
בחינת (מיכה ז) 'חסד לאברהם', כי
הם בחינת הסיגים והפסלות, בחינת
(זהר נח עד:) 'תקפא דדינא קשיא',
בחינת 'מץ ותבן', שמשם הקשיות
החופין על ההלכה שאינם מניחין
לברר ההלכה, כמובן בתקוניים
(תיקון סט דף קיד:), כי הם אינם
בוחרים ב'עולם הבא' שהוא בחינת
'תודה - הלכה', כי בחרו לחלקם
העולם הזה שמלא עצבות ויגונות,
כמו שכתוב (תהלים קט) 'ולא חפץ
בברכה ותרחק ממנו'.

נמצא שעשו וישמעאל הם בהפך
מכל הבחינות הנאמרים בהתורה
הזאת שעל ידם זוכין להמשיך קדשת
שבת לתוך ששת ימי החל, לגלות
אחדות הפשוט יתברך וכו'. ועל-כן
הזכירה התורה אסור כלאי בהמה
על שם תערכת שור וחמור, שהם
בחינת התחברות 'תרי זינא בישא'
שהם עשו וישמעאל כמובא בזהר
ובכתבים, להורות שעל-ידי 'כלאי
בהמה', שמחברין שני מיני בעלי
חיים בשעת עשית איזה מלאכה
מל"ט מלאכות, על-ידי זה פוגמין
בבחינת התגלות אחדות הפשוט
מתוך פעלות משתנות כנ"ל, כי

השבעים אמות שהם 'שבעים לשונות'
הפך 'לשון הקדש', כי כל השבעים
אמות כלולין בעשו וישמעאל, כמו
שמבאר בתורה רבי יוחנן משתעי
(בסימן טז) שכל העכו"ם נכללים
בשתי אמות שהן עשו וישמעאל,
ושבעים אמות הם השבעים לשונות,
שהם ההפך מלשון הקדש שהוא שיך
רק לישראל, אשר על-ידי זה בחר בנו
מכל העמים ורוממנו מכל הלשונות
(כמובא במקום אחר [בסימן יט]),
נמצא שעשו וישמעאל שהם כלליות
השבעים לשונות, הם ההפך מלשון
הקדש שמקשר לשבת, כי הם בחינת
זהמת הנחש, זהמת הל"ט מלאכות
השולטין בימי החל, כשאין מקדשין
אותם על-ידי המשכת קדשת שבת
לתוך ימי החל כנ"ל.

כי אי אפשר להמשיך קדשת שבת
לימי החל, כי אם על-ידי לשון הקדש
שמקשר לשבת, שזוכין אליו על-ידי
ה'אמת' שמאיר בהדבור וכו', ועשו
וישמעאל הם הפך ה'אמת ליעקב', כי
הם בחינת (משלי כט) 'אנשי דמים
ישנאו תם' המזכר שם בהתורה הנ"ל,
כי הם אנשי דמים בודאי, כי עשו
הוא אדמוני מלא דם, ונאמר בו 'והוא
עוף' - מן הרציחה (בראשית רבה סג,
יב). וכן ישמעאל נאמר בו (בראשית
כא) 'ותרא שרה את בן הגר מצחק',
ופרש רש"י על שפיכת דמים גם-כן.
ועל-כן הם הפך האמת, כי עליהם

כח) 'ויפגע במקום' וכו', והוא העלה את התפלה בשלמות לבחינת 'בית', כי יעקב קראו בית (כמבאר בהתורה 'משפטים' בסימן י). וזכה לתורה כמו שכתוב (דברים לג) 'תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב', וכמו שכתוב (רש"י בראשית לב, ה) 'עם לבן גרתי - ותרי"ג מצות שמרתי'. וזכה לשדוכים אמתיים דקדשה, כי זכה להשתדף עם זווגיו האמתיים שהם רחל ולאה וכו', שעל ידם העמיד מטה שלמה בלי פסלת, שמהם יצאו כל בית ישראל. ועל-כן שמר יעקב את השבת כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בראשית רבה עט, ו), הינו כנ"ל בהתורה הנ"ל.

ועל-כן עקר התגלות אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות הנה על-ידי יעקב, שזכה להעמיד שנים עשר שבטים שכל אחד ואחד היה לו דעה מיחדת, כי כל אחד מהשבטים היה גון מיחד כפי גון אבנו שבחשן, הינו בחינת פעלה משנה מחברו, וכלם כאחד נכללו בדעה אחד, ואמרו בפה אחד בשעת הסתלקות יעקב 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד', שזה עקר שלמות התגלות אחדות הפשוט, כשרבים מסכימים לדעה אחת, כמבאר בהתורה הזאת שזהו בחינת 'הלכה כרבים' עין שם.

כי אברהם ויצחק שבימיהם לא נתברר בשלמות עדן קדשת ישראל,

גורמין שמתחברין חס ושלום 'תרי זינא בישא' שהם שור וחמור דקלפה שהם בחינת עשו וישמעאל, שהם ההפך מכל הבחינות הנ"ל שעל ידם נתגלה אחדות הפשוט, כי עשו וישמעאל הם ההפך מכל זה כנ"ל, שזהו בעצמו בחינת הפגם שגורמין על-ידי התחברות שני מינים בשעת מלאכה כנ"ל:

יעקב אבינו הוא שלימות כל התיקונים המביאים להתגלות 'אחדות הפשוט'.

ג ועל-כן נאמר בשבת (שמות כג) 'למען ינוח שורך וחמורך' וכו'. 'שור וחמור' דיקא, אף-על-פי שלענין דין שביתת בהמה מצוים על שביתת כל הבהמות והחיות, רק עקר המצוה כדי להמשיך שביטה וניחא על בחינת 'שור וחמור', להכניע מהם אחיות שור וחמור דקלפה שהם בחינת עשו וישמעאל, שהם עקר זהמת הנחש הנאחז בימי החל בהל"ט מלאכות כנ"ל.

ועל-כן יעקב שזכה להכניע קלפת עשו וישמעאל, כי היה מטתו שלמה, ועל-כן נאמר בו (בראשית לב) 'ויהי לי שור וחמור' כמובא, כי יעקב הוא עקר האמת המבאר בהתורה הזאת, בחינת (מיכה ז) 'תתן אמת ליעקב', כי יעקב זכה לכל 'שלשת קוי האמת' שהם 'תפלה' ו'תורה' ו'שדוכים', כי נאמר בו (בראשית

אבל יעקב זכה לזה בשלמות, כי זכה להעמיד בנים הרבה, שנים עשר שבטים, שכל אחד היה לו דעה משנה, כי היה בחינת גון מיוחד בחינת פעלה משנה, ואף-על-פי-כן לענין יסוד האמונה כלם הסכימו לדעה אחת, ואמרו בפה אחד 'שמע ישראל וכו' ה' אחד', שזהו עקר שלמות התגלות אחדות הפשוט כשרבים שמשנים בדעותיהם מסכימים לדעה אחת כנ"ל. ועל-כן זכה יעקב להכניע קלפת עשו וישמעאל לגמרי, ועל-כן נאמר בו 'ויהי לי שור וחמור', כי זכה להכניע הקלפות הנאחזים בשור וחמור, ולהכניס גם בחינת השור והחמור תחת יד הקדשה, כי יעקב נשמר מכלאים שלא לחבר שני מינים ביחד, כמו שכתוב שם בפרשה בהדורון ששלח לעשו (בראשית לב) 'ויתן ביד עבדיו עדר עדר לבדו' וכו', להורות שנזהר מכלאים כמובא, הינו כנ"ל:

על-כן לא זכה כל אחד להעמיד פי אס בן אחד בקדשת ישראל. דהינו אברהם העמיד יצחק לבדו, ויצחק את יעקב לבדו, ובן השני שהיה לאברהם שהיה לו דעה משנה בודאי, כי אין דומה דעת אדם אחד לחברו, ותכף שהגיע האמונה לשני דעות, נאחו זהמת הנחש בישמעאל, שהיה בחינת פעלה משנה דעה משנה מיצחק, עד שלא זכה להפך דעתו המשנה להכלל באחדות הפשוט. וכן עשו שהיה משנה מיצחק, לא זכה להכלל עם יעקב בדעה אחת לענין עקר יסוד האמונה הקדושה, כי אז לא נתבררה הזהמא בשלמות עד שיתגלה בשלמות בחינת אחדות הפשוט מתוך פעלות משנות, דהינו שכל השנוי דעות יסכימו על עקר יסוד האמת והאמונה, להאמין שכל הפעלות משתנות וכל השנוי דעות שבעולם כלם נמשכין מאחד הפשוט.

כי אם התורה, כי 'אין טוב אלא תורה' (אבות פ'ק ו), ומעצם הצרות והיסורין והמניעות שבזה העולם, קשה וכבד על האדם להתקרב לעבודתו יתברך, ואפלו להתפלל ולהתחנן ולפרש צערו לפני ה' יתברך גם כן קשה מאד, מחמת רבוי המניעות והיסורים שאוטמין את לבו, עד שאינו יכול לפתח את פיו ולא להתקרב לשום עבודה תמה, כאשר יודע כל אחד ואחד הכבדות שיש עליו בכל פעם ופעם בכל יום ויום וכו'.

ועל כן עצה גדולה לזה, שבכל פעם יזכיר את עצמו את כל הטובות האמתיות והנצחיות שעשה ה' יתברך עם אבותינו ועמנו, עם כל אחד ואחד בפרטיות, והעקר מה שזכה להיות מזרע ישראל בכלל מקבלי התורה, והבדילו מן התועים בדרך המחקרים והפילוסופים וכו' הנהוגים עכשו בעונותינו הרבים. כי כל אחד ואחד מישראל אם יסתכל היטב על כל מה שעבר עליו מעודו, יראה ויבין חסדי ה' וטובו ונפלאותיו עליו בלי שעור, כמו שאנו אומרים שלש פעמים בכל יום בהשמונה עשרה 'נודה לך ונספר תהלתך על חיינו וכו' ועל נסיה שבכל יום עמנו ועל נפלאותיה וטובותיה שבכל עת ערב ובקר וצהרים וכו', וכמו שאומרים בנשמת 'אלו פינו

פרק ב

"מהולל אקרא ה'"

הצעקה האמיתית על העתיד - רק בכח ההודאה על העבר

הארת 'חנוכה' - 'הודאה על העבר', שבכוחה יוכל 'לצעוק על העתיד'.

ד וזה בחינת 'חנכה', כי ימי חנכה הם ימי הודאה, בחינת 'שעשוע עולם הבא' וכו', כמבאר בהתורה הזאת, הינו שבימי חנכה הקדושים, על ידי תקף הנסים והנפלאות והנוראות שעשה ה' יתברך עמנו בימים ההם בזמן הזה, על ידי זה אנו ממשיכין הדרך הזה של תודה הודאה בעולם, דהינו לעסק תמיד להודות ולהלל לה' יתברך על כל הנסים והנפלאות שעשה עם אבותינו ועמנו מימות עולם עד הנה בכלליות ובפרטיות, ולזכר היטב ולכלי לשכח כל הטובות הנוראות שגומל עמנו בכל עת ועת, כמו שכתוב (תהלים ג) 'ואל תשכחי כל גמוליו'.

כי באמת זה הדרך של הודאה ותודה, הוא דרך נפלא מאד להתקרב על ידו לה' יתברך מכל מקום שהוא, כי העולם הזה מלא צרות ויסורים ויגונות, כמו שכתוב (קהלת ב) 'כל ימיו כעס ומכאובות', וכתיב (איוב ה) 'אדם לעמל יולד' (שם יד) 'קצר ימים ושבע רגז', ואין טוב בעולם

חסדו וטובו מאתו, ויחזק את לבו לצעק ולהתחנן לה' יתברך שיצילהו גם עתה מכל הצרות והיסורין, כמו שאמר דוד (תהלים קח) 'מי יובילני עיר מבצר מי נחני עד אדום', הינו שמי שעזר לי עד הנה ונחני עד אדום, הוא יובילני עיר מבצר גם כן. וזה (תהלים יח) 'מהלל אקרא ה', שטרם שאני קורא אליו יתברך על צרותי, אני מהללו ומשבחו על הטובות והחסדים שעשה עמי עד הנה, כי דיקא על-ידי זה אני יכול לקרותו כנ"ל.

וזה (תהלים נ) 'זבח לאלקים תודה' וכו' 'וקראני ביום צרה', הינו שגם קדם שיוצאין מהצרה של עכשו וצריכין לקרותו יתברך, צריכין מקדם להביא תודה על העבר כנ"ל, ואז דיקא 'וקראני ביום צרה' כנ"ל, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות נד.) שצריכין להיות 'מודה על העבר ומבקש על להבא', כי כשאין מודים על העבר, קשה מאד לקרותו יתברך מגדל אטם הלב שנתאטם מרבויה הצרות כנ"ל, בפרט עתה בארץ הגלות שכמעט אין יום שאין צרתו מרבה מחברו חס ושלום, והפרנסה דחוקה מאד, והבעל דבר מתפשט על כל אחד ואחד לארץ ולרחב, והמחלקת והקטגוריה והקנאה והשנאה מתרבה בכל פעם, וכל מה שרוצים להתחיל לצאת ממה שצריכין לצאת ולהתקרב

מלא שירה כים וכו' אין אנו מספיקין להודות לה' וכו' על אחת מאלף אלף אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו'.

הכלל, שכשהאדם רואה גדל צרותיו בגוף ונפש וממון, שהוא רחוק מה' יתברך מאד כמו שהוא יודע בעצמו, וגם בפרנסה ובגוף יש לו גם-כן יסורין כמו ששכיח ברב העולם, ואפלו כשבא עליו איזה צרה ממש חס ושלום, הוא צריך לבל יתבלבל לגמרי מחמת הצרות והיסורין חס ושלום, רק בכל עת ועת בפרט בעת צרה חס ושלום, יתן עיני לבו ודעתו להסתכל ולהתבונן היטב על חסדי ה' וטובותיו שעשה עמו עד הנה, כי כל אדם כמו שהוא מאחר שהוא בכלל ישראל, ומניח טלית ותפלין בכל יום, ומיחד שמו יתברך פעמים בכל יום ויום, ראוי לו לתן הודאה ותודה לה' יתברך בכל יום ויום על עצם חסדו וטובו יתברך עליו שזכה להיות בכלל ישראל מקבלי התורה, מכל שפן שכל אחד יודע בנפשו כמה טובות נפלאות בפרטיות שגמל ה' יתברך עמו מעודו עד אותו היום.

וצריך להרגיל את עצמו להודות ולהלל לה' יתברך על כל הטובות שעשה עמו, ועל-ידי זה יהיה לבו נכון בטוח שגם עתה ה' יתברך לא יסיר

ויעסקו רק בבחינת תודה להודות ולהלל לשמו יתברך.

אבל צריכין להמשיך קדשת העולם הבא גם בהעולם הזה, שזהו בחינת להמשיך קדשת שבת לימי החל, כי שבת בחינת עולם הבא שכלו טוב, וימי החל הוא בחינת העולם הזה שמלא יסורים וצרות רחמנא לצלן, כמו שכתוב 'אדם לעמל יולד', וכתוב 'גם כל ימיו כעס ומכאובות'. אבל ה' יתברך חפץ בקיום העולם, וממתיק ומבטל בכל פעם יסורי וצרות העולם הזה בחסדו וטובו וישועתו שמתנהג עמנו בכל יום ויום, וצריכין להסתכל על זה היטב, על כל הטובות שגמל עמנו, ולהביא תודה והודאה על זה כנ"ל.

וזה בחינת שממשיכין הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל, הינו הקדשה והשמחה של עולם הבא שהוא כלו שבת שאז עקר התודה וההודאה, ימשיכו גם בעולם הזה גם בעת צרה, שאפלו בעת צרה חס ושלום יסתכלו על הטובות שעשה ה' יתברך עמנו עד הנה, וגם בהצרה בעצמה בודאי יש איזהו הרחבה כשמסתכלין היטב, כמו שכתב אדמו"ר ז"ל על פסוק (תהלים ד) 'בצר הרחבת לי' (בסימן קצה) עין שם היטב, ועל זה צריכין להביא תודה, להודות ולהלל לשמו

לאיזה עבודת ה', אין מניחין אותו, ומתגריין בו יותר חס ושלום, ומעצם רבוי המניעות אין יכולין לפתח פה לפרש שיחתו לפניו יתברך.

על-כן צריכין לילך בדרך זה מאד, שבכל פעם בבואו לפרש שיחתו לפני ה' יתברך או להתקרב לאיזה דבר שבקדשה, יזכיר את עצמו רבוי הטובות והחסדים שעשה ה' יתברך עמו מעודו עד היום הזה, ועל-ידי זה יתחזק לבבו לבטח בה' שישמע תפלתו גם עתה, ועל-ידי זה יוכל להתקרב אליו יתברך ולפרש לפניו שיחתו כראוי כנ"ל:

'הודאה בעת צרה' היא בחי' המשכת קדושת שבת - עוה"ב, לימי החול - עוה"ז.

ה וזה בחינת מה שצריכין להמשיך השמחה והקדשה של שבת לששת ימי החל המבאר שם בסוף התורה הנ"ל. כי מבאר שם שעל-ידי תודה - הלכה' זוכין שיאירו 'שלשת קווי האמת' ברבוע הדבור' וכו', שעל-ידי זה זוכין להמשיך הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל וכו' עין שם. הינו כי תודה מביאין כשיוצאין מהצרה כמו שכתוב שם, והתודה היא בחינת 'שעשוע עולם הבא' כמו שכתוב שם, כי לעתיד יהיה כלו תודה והודאה לשמו יתברך, כי אז יתבטלו כל צרות העולם הזה ויהיה כלו טוב,

רוֹאֵה שְׁכָל זֶה בָּא עֲלֶיךָ עַל מַעֲשֵׂה דְבַת שִׁבְעַ, וְשׁוֹב אֵין לְךָ תִּקְוָה חַס וְשָׁלוֹם, וְכַמְבָּאָר בְּזֶה הַמְזֻמּוֹר בְּעֲצֻמוֹ כְּמוֹ שִׁפְתוֹב שֵׁם 'רְבִים אוֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יִשׁוּעָתָה לּוֹ בְּאַלְקִים סָלָה', וּפְרַשׁ רַש"י 'בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ הָעוֹן', וּמַעֲצָם צָרְתוֹ עַד הַנֶּפֶשׁ, נִתְבַּלְבַּל דַּעְתּוֹ הַקְּדוּשָׁה עַד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל אֶפְלוּ לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ וְלַצַּעֲקָה לֵאמֹר 'יִתְבַּרְךָ כְּדָרְכוּ.

כִּי הַצָּרוֹת רַחֲמָנָא לְצַלֵּן יָכוֹלִין חַס וְשָׁלוֹם לְעַקֵּם הַלֵּב מְאֹד מֵה' יִתְבַּרְךָ רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, עַד שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל דָּוִד שֶׁאָז בְּכָרְחוֹ מֵאַבְשָׁלוֹם בִּקֵּשׁ לְעַבֵּד עֲבוּדָה זָרָה (סְנַהֲדְרִין ק"ז), כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ עַל פְּסוּק (שְׁמוּאֵל ב' טו) 'וַיְהִי דָוִד בָּא עַד הָרֹאשׁ אֲשֶׁר יִשְׁתַּחֲוֶה שָׁם' וְכוּ'. כִּי כְּשֶׁאָדָם בְּצָרָה חַס וְשָׁלוֹם הוּא בְּסַכְּנָה גְדוֹלָה גַם בְּעֵינֵי כְּשִׁרוֹתוֹ וַיְהִדּוֹתוֹ, כִּי לְפַעְמִים נִתְעַקֵּם הַלֵּב מְאֹד עַל-יְדֵי הַצָּרוֹת וַהֲיִסּוּרִין עַד שֶׁמֵּהֲרַהֵר אַחֵר ה' יִתְבַּרְךָ, בְּבַחֲיִנַת (מְשַׁלֵּי יט) 'אוֹלֵת אָדָם תִּסְלַף דְּרָכּוֹ וְעַל ה' יִזְעַף לְבוֹ'.

כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם יֵשׁ לְהָאָדָם בְּחִירָה תָּמִיד, וְכָל מֵה שֶׁשׁוֹלַח ה' יִתְבַּרְךָ בֵּין טוֹב וּבֵין לְהַפֵּךְ הוּא בְּמִשְׁקָל, וְכְמוֹ שֶׁכָּשָׁה' יִתְבַּרְךָ שׁוֹלַח לְאָדָם טוֹבוֹת, בְּנִים וְעֲשִׂירוֹת וְכָל טוֹב, יֵשׁ שֶׁמִּפִּיר חֲסֵדִי ה' וְטוֹבוֹ עֲלָיו, וּמִתְעוֹרֵר עַל-יְדֵי

יִתְבַּרְךָ עַל הָעֵבֶר, וְעַל-יְדֵי זֶה יָכוֹלִין לְקַרְוֹתוֹ וְלַצַּעֲקָה אֲלָיו עַל לְהֵבֵא כְּנ"ל, וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קט"ז) 'לְךָ אֲזַבַּח זִבַּח תּוֹדָה וּבִשְׁם ה' אֶקְרָא', הֵינּוּ כְּנ"ל:

ה'הודאה' מרחיבה את הלב והדעת שיוכל להתפלל ולצעוק בעת צרה כראוי.

וְזֶה (תְּהִלִּים ג) 'מְזֻמּוֹר לְדָוִד בְּכָרְחוֹ מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ, ה' מָה רַבּוֹ צָרִי וְכוּ' וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בְּרַכּוֹת ז:): 'מְזֻמּוֹר לְדָוִד, קִינָה לְדָוִד מִבְּעֵי לֵה, אֲלֵא כִּינּוֹן שֶׁרָאָה שֶׁבְּנוֹ הוּא שְׂמַח, דָּבָר אַחֵר שֶׁרָאָה תְּכַסִּיסוֹ קִימַת' וְכוּ'. וְאַפְתִּי קָשָׁה עַל דָּוִד בְּעֲצֻמוֹ, מָה רָאָה עַל כָּכָה בְּעַת צָרָה גְדוֹלָה כְּזֹאת בְּעַת שֶׁבָּרַח מֵאַבְשָׁלוֹם, לְבַקֵּשׁ לְמִצָּא בְּהַצָּרָה אֵיזָה הַרוּחָה וּלְזַמֵּר עַל זֶה לֵאמֹר 'יִתְבַּרְךָ, וְגַם לְכַאוֹרָה הַתְּחַלֵּת הַמְזֻמּוֹר אֵינּוּ מְדַבֵּר מִלְּשׁוֹן זֶמֶר רַק מִלְּשׁוֹן צַעֲקָה גְדוֹלָה, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב שֵׁם 'ה' מָה רַבּוֹ צָרִי רְבִים' וְכוּ'.

אֲךָ כָּל זֶה הוּא עֵינֵי הַנ"ל, שֶׁדָּוִד הַמְּלִיךָ עֲלָיו הַשָּׁלוֹם רָאָה אֶת עֲצֻמוֹ אֲזוּ בְּצָרָה גְדוֹלָה וּמָרָה מְאֹד מְאֹד, שֶׁהִכְרַח לְכַרַח מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂה רָעָה כְּזֹאת שֶׁנַּעֲשָׂה מֵאַמְנֹן וְתָמָר וְאַבְשָׁלוֹם בְּנָיו, וּמַעֲצָם מְרִירַת צָרְתוֹ שֶׁגְּדָלָה מְאֹד, בְּפָרִט שֶׁהִבְעֵל דָּבָר רָצָה לְהַפִּילוֹ בְּעֵינָיו דַּעְתּוֹ מְאֹד מְאֹד, כִּי אָמַר לוֹ בְּלִבּוֹ, הֵנָּה

והנהגה שה' יתברך מתנהג עמו ומסבב עמו בכל עת, יש בו בחינת (ישעיה יד) 'צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם' חס ושלום.

ועל-כן דוד כשהיה בעת צרה גדולה כזאת, שנתגרש מירושלים וכו', עד שנפל למחין דקטנות כאלו, עד שיש סברא בדברי רבותינו ז"ל שעלה על דעתו לעבד עבודה זרה, מפל שכן שלא היה יכול לפתח פיו לסדר תפלתו כראוי. אבל בעצם צדקתו האיר ה' עיניו ושלח בלבו עצה הזאת הנ"ל, שהתחיל להסתכל על הטובות שה' יתברך גמל עמו מעודו, עד שחפש ומצא שגם בעצם הצרה הגדולה הזאת נמצא בה גם-כן כמה הרחבות, כי הפך הדבר בדעתו לטובה מה שבנו רודף אחריו, מה שלכאורה היא צרה כפולה ומכפלת מה שהרודף הוא בנו רחמנא לצלן, אך הוא הפך הדבר לטובה, ואמר 'סתם ברא מרחם על אבא', וגם מצא הרחבה בתוך צרתו מה שראה תכסיו קיימת שהסנהדרין וכו' אוחזים עמו וכו'.

ועל כל אלו הטובות שחפש ומצא מה שה' יתברך גומל עמו אפלו בתוך הצרה, כמו שכתב רבנו ז"ל על פסוק 'בצר הרחבת לי' וכו', מלבד מה שה' יתברך גמל עמו טובות מעודו, על כל אלה התחיל לומר

זה להתקרב אליו בצדקה ומעשים טובים וכו', ויש חס ושלום להפך, בחינת (דברים לב) 'וישמן ישרון ויבעט' וכו'.

כמו כן להפך, כשה' יתברך מנסה ומיסר את האדם ביסורין וצרות חס ושלום, בעניות ודחקות ורדיפות וכו' רחמנא לצלן, הוא גם-כן בנסיון גדול, כי ה' יתברך שלח עליו הכל לטובה, כדי שיזכר על-ידי זה לשוב אליו, כמו שכתוב (איוב לו) 'ויאמר כי ישובון מאון' וכו', אבל מחמת גדל כח הבחירה, יש לפעמים שאדרבא על-ידי הצרות חס ושלום נתעקם לבו ביותר מה' יתברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ערובין מא:) לענין העניות שמעביר על דעת קונו, וכן מבאר בדברי אדמו"ר ז"ל שבעת צרה חס ושלום צריכין להתחזק מאד מאד כנגד היצר הרע, מחמת ששרשו נמשך מדינים, עין שם במאמר 'להתחזק בכל פעם כנגד היצר הרע' (בסימן עב).

ועל-כן נאמר ברשעים (משלי כט) 'ורגז ושחק ואין נחת', אבל בצדיקים נאמר (תהלים נו) 'בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר', כמו שפרש רש"י שם 'בין שבא עמי במדת הרחמים בין במדת הדין' וכו'. אבל על כל פנים האדם יש לו בחירה תמיד וכנ"ל, ובכל דבר ובכל ענין

ע"י התפלה והצעקה יבוא ל'שלימות ההודאה' כשייצא מהצרה.

ז וְזֶה בְּחִינַת מְזֻמּוֹר 'הוֹדוּ' (תהלים קז) שְׁאוֹמְרִים בְּכַנְיֵסֶת שֶׁבֶת, שְׁמִדְבָר מ'אַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת', שְׁכוּלֵל כָּל הַצָּרוֹת שְׁעוֹכְרִין עַל הָאָדָם, שְׁכַלֵּם כְּלוּלִין בְּאֵלוֹ הָאַרְבָּעָה כַּמְבָאָר בְּמָקוֹם אַחֵר, וְעַקֵּר הוּא צָרוֹת הַנֶּפֶשׁ, דִּיהִינוּ כָּל הָעֲלִיּוֹת וִירִידוֹת שְׁעוֹכְרִין עַל כָּל אָדָם מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל לְפִי דַעַת עָרְכוּ וּמְדַרְגָּתוֹ, שֶׁהַכֹּל כְּלוּל בְּמְזֻמּוֹר הַזֶּה כַּמּוֹכֵן בְּסִפְרֵים, וְעַל כָּל אֵלוֹ הַצָּרוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, צְרִיכִין לְצַעֵק מְאֹד מְאֹד בְּכָל פַּעַם לַה' יִתְבַּרְךָ קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יִסָּף, וְכַמְבָאָר בְּמְזֻמּוֹר זֶה 'וַיִּצְעֲקוּ' וְכו'.

אֲךָ קִדְּם כָּל הַצְּעָקוֹת מִקִּדְּמֵים וּמִתְחִיל תַּחֲלָה תִּכְּף בְּהַתְחַלַּת הַמְזֻמּוֹר 'הוֹדוּ לַה' כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹרוֹת שְׂכָף הַיָּד הַצְּעָקָה עַל כָּל הַצָּרוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן, שְׁבִתְחִלָּה תִּכְּף צְרִיכִין לְהוֹדוֹת לַה' עַל הָעֵבֶר, וּלְהִיּוֹת בְּטוֹחַ שֶׁהוּא יִתְבַּרְךָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה וַיּוֹשִׁיעַ אוֹתוֹ תְּמִיד עַל-יַדֵי צְעָקָתוֹ, וְאִזְ דִּיקָא 'וַיִּצְעֲקוּ' וְכו', כִּי אִזְ דִּיקָא עַל-יַדֵי בְּחִינַת 'הוֹדוּ לַה' וְכו', בְּחִינַת תּוֹדָה שְׁמִבְיָאִין גַּם בַּעַת הַצָּרָה עַל הַטּוֹבוֹת שְׁלַעֲבָר וְעַל הַטּוֹבוֹת וְהַהֲרַחְבוֹת שְׁבִתוֹךְ הַצָּרָה עֲצָמָה, עַל-יַדֵי זֶה דִּיקָא יְכוּלִין לְצַעֵק לַה'.

'מְזֻמּוֹר לְדוֹד', וְרָצָה לְזַמֵּר וּלְהוֹדוֹת לַה' יִתְבַּרְךָ עַל כָּל הַטּוֹבוֹת הָאֵלֶּה, וְתִכְּף שֶׁהַתְחִיל לְזַמֵּר וּלְהוֹדוֹת לַה' יִתְבַּרְךָ עַל הַטּוֹבוֹת, תִּכְּף נִתְרַחֵב לְבוֹ וְדַעַתוֹ, וְאִזְ דִּיקָא נִפְתַּח פִּיּוֹ וְהַתְחִיל לְהַתְפַּלֵּל וּלְצַעֵק כְּרַאוּי 'ה' מֶה רַבּוֹ צְרִי רַבִּים קָמִים עָלָי וְכו'. וְגַם כָּל הַמְזֻמּוֹר הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ זֶה, שְׁאַף-עַל-פִּי שָׂרְבוּ צָרָיו וְרַבִּים קָמִים עָלָיו, עַד שָׂרְבִים אוֹמְרִים וְכו' שְׁאִין לוֹ תִּקְוָה חַס וְשְׁלוֹם מִחַמַּת עוֹן דְּבַת שְׁבַע, אֲבָל אַף-עַל-פִּי-כֵן 'וְאַתָּה ה' מִגֵּן בְּעַדִי' וְכו'.

וְכֵן בְּדֶרֶךְ זֶה הוֹלְכִים רַב הַמְזֻמּוֹרִים שְׁבִתְהֵלִים, שְׁמוּדָה לַה' יִתְבַּרְךָ עַל הָעֵבֶר וְצוּעֵק עַל לְהַבָּא, וּבִתּוֹךְ דְּבָרֵי צְעָקָתוֹ וְתַחֲנֻנָתוֹ חוֹזֵר וּמוֹדָה וְצוּעֵק, פּוֹק עֵינַי וְתִשְׁכַּח בְּכַמָּה מְזֻמּוֹרִים שֶׁהוֹלְכִים עַל דֶּרֶךְ זֶה. וְעַל-כֵּן נִקְרָא סִפְרוֹ בְּשֵׁם 'תְּהִלִּים' שֶׁהוּא לְשׁוֹן 'תְּהִלָּה וְהוֹדָאָה', אַף-עַל-פִּי שָׂרַב דְּבָרָיו הֵם צְעָקוֹת גְּדוּלוֹת וְתַחֲנֻנוֹת וּבִקְשׁוֹת, וְאֲךָ כָּל צְעָקוֹתָיו וְתַחֲנֻנוֹתָיו הֵיוּ דִיקָא בְּדֶרֶךְ מְזֻמּוֹר וְהוֹדָאָה וְתַהֲלָה וְשִׁיר וְנִגּוֹן וְכו' בְּכָל הָעֶשֶׂר לְשׁוֹנוֹת שֶׁל זְמָרָה, הִינּוּ כַּ"ל שְׁבַכָּל הַצָּרוֹת נִתֵּן לְבוֹ לְהוֹדוֹת עַל הָעֵבֶר, וְאִזְ הָיָה יְכוּל לְצַעֵק לְהַבָּא, בְּבְחִינַת 'מוֹדָה עַל הָעֵבֶר וְצוּעֵק לְעֵתִיד לְבוֹא' כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל:

המשכת קדשת שבת לימי החל, לבטל העצבות והצער של ימי החל בחינת 'בעצבון תאכלנה', להמשיך עליהם קדשת ושמחת שבת שהוא בחינת עולם הבא, שהוא בחינת תורה והודאה וכנ"ל. וכל זה אנו זוכין על-ידי ימי חנכה הקדושים שהם ימי הודאה, שאז ממשיכין הקדשה והשמחה של שבת לשבת ימי החל, כמבאר בהתורה הנ"ל עין שם הינו כנ"ל:

ה'הודאה' נותנת 'רווח' ומפרידה בין צרה לחברתה, בין 'עשו וישמעאל', שחיבורם מעקם את הלב מלהתפלל.

ח וזה גם-כן בחינת (דברים כב) 'לא תחרש בשור ובחמור יחדו', כי 'שור וּחמור' הם 'תרי זינא בישא', בחינת 'עשו וישמעאל', שהם כלל כל העכו"ם, שהם כלל כל הגליות כלל כל הצרות, כי עקר כל הצרות הם על-ידי הגליות שאנו בגולה בין העכו"ם, שכלם כלולים בעשו וישמעאל שהם בחינת שור וּחמור, והזהיר הכתוב שלא לערבם יחד על-ידי אסור תערבת כלאים, שלא לגרם חס ושלום לערב ולחבר הצרות יחד, שאז אי אפשר לסכלם חס ושלום, הינו שלא יגרם לבלבל דעתו חס ושלום, שידמה לו כאלו כל העולם נפל עליו (כמו שרגילין העולם לומר בעת צרה חס ושלום), כאלו חס ושלום כל הצרות באו עליו חס

ואז 'ממצוקותיהם יושיעם', ואז 'יודו לה' חסדו ונפלאותיו', כי אחר כך יזכו לצאת מהצרה לגמרי, ואז בודאי יביאו תודה בשלמות כראוי.

כי התודה שמביאין כשיוצאין מהצרה זה בחינת 'שעשוע עולם הבא' כנ"ל בהתורה הנ"ל, והתורה והודאה שמודין לה' יתברך על העבר וכו' גם בעת הצרה, זה בחינת שממשיכין הקדשה של שבת שהוא עולם הבא שאז בטול הצרות, לתוך ימי החל שהוא העולם הזה שהוא ימי צרה כנ"ל. כי העולם הזה מצד עצמו מלא צרות ויגונות רחמנא לצלן כנ"ל, אבל ה' יתברך מרחיב עמנו גם בעת צרה, וגומל עמנו טובות נפלאות ונצחיות גם בזה העולם, ואנו מחייבים להודות לו גם בעת צרה כנ"ל, שזהו בחינת המשכת קדשת שבת לימי החל כנ"ל, ועל-ידי זה דיקא זוכין לצעק לה' יתברך ולצאת מהצרה לגמרי, ואז נזכה לבחינת 'תודה והודאה' בשלמות שהוא בחינת עולם הבא כנ"ל.

ועל-כן אומרים זה המזמור 'הודו' בכניסת שבת, כי אז אנו צריכין להמשיך קדשת שבת לימי החל, כדי שיקללו כל ששת ימי החל בקדשת שבת, על-כן אומרים זה המזמור 'הודו' שהוא 'ארבעה צריכין להודות', שהוא בבחינה זאת, בחינת

'וַיְהִי לִי שׁוֹר וַחֲמוֹר', הֵינּוּ שְׁהַכְנִיעַ
הַקְּלָפוֹת הַיּוֹנְקִין מֵהַדִּינִים וְהַצָּרוֹת,
שֶׁהֵם רוֹצִים לְעַקֵּם אֶת הַלֵּב בְּעַת צָרָה
כְּאִלוֹ אֲפֶס תִּקְוָה חֵס וְשָׁלוֹם, שְׁזָה
עֵקֶר הַצָּרָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר מֵהַצָּרוֹת
בְּעֶצְמוֹן, שְׁזָה עֵקֶר צֶעַר הַגְּלוּת מֵהַ
שְׁהַעֲכוּ"ם הַמְּצַרִּין מִבְּזִין וּמִחֲרָפִין
אוֹתָנוּ וְאוֹמְרִים אֵין תִּקְוָה חֵס וְשָׁלוֹם,
כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תהלים מב) 'בְּרִצַּח
בְּעֶצְמוֹתַי חֲרָפוּנִי צוֹרְרֵי בְּאִמְרָם אֵלַי
כָּל הַיּוֹם אֵימָה אֶלְקִיד', וְכַתִּיב (תהלים
מד) 'כָּל הַיּוֹם כָּלִמְתִּי נִגְדִי וְכוּ', וְכֵן
הַרְבֵּה, וְכָל זֶה בְּחִינַת הַתַּחֲבָרוֹת
קְלַפַּת עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּיַחַד, שֶׁהֵם
כָּלֵל כָּל הַצָּרוֹת וְהַגְּלוּת כַּנִּלְ"ל.

אֲבָל יַעֲקֹב אָבִינוּ הַכְּנִיעַ אוֹתָם
מִיִּשְׂרָאֵל, וְצָוָה לְשֹׁמֵר שְׁיִהְיֶה כָּל עֵדֶר
וְעֵדֶר לְבָדוּ, שְׁלֵא לְעַרְב כְּלָאִים, שֶׁהֵם
בְּחִינַת תַּעֲרוּבוֹת שׁוֹר וַחֲמוֹר כַּנִּלְ"ל,
רַק לְתַת רוּח בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר,
לְתַן רוּח בֵּין הַצָּרוֹת, שְׁאֲפֵלוּ בְּעַת
הַצָּרָה חֵס וְשָׁלוֹם יִסְתַּכְּלוּ עַל הַרוּח
וְהַהֲרַחֲבָה שְׁה' יִתְבַּרְךָ הַרְחִיב עֲמוֹ
וְגַמַּל לוֹ טוֹבוֹת מְעוֹדוֹ, וְגַם בְּהַצָּרָה
בְּעֶצְמָה מְרַחֵב לוֹ כַּנִּלְ"ל, וְעַל־יְדֵי זֶה
יִוָּכַל לְצַעֵק לַה' יִתְבַּרְךָ, וַיְהִי נִצּוֹל
לְגַמְרֵי מִכָּל הַצָּרוֹת בְּחֶסֶדוֹ הַגְּדוֹל
וּנְפִלְאוֹתָיו כַּנִּלְ"ל:

וְשָׁלוֹם בְּלִי הֲרַחֲבָה כָּלֵל. וְהָא בְּהָא
תְּלִיא, שְׁמִי שְׁאוּמֵר כֶּךָ חֵס וְשָׁלוֹם,
וְעַל־יְדֵי זֶה נִתְעַקֵּם לְבוֹ מַה' יִתְבַּרְךָ
וְאִינוּ יְכוֹל לְצַעֵק אֵלָיו, אֲזִי חֵס וְשָׁלוֹם
בְּאִמַּת נִתְרַבֵּין עָלָיו הַצָּרוֹת רַחֲמָנָא
לְצַלּוֹ, כִּי 'כָּל הַנִּמְשָׁךְ אַחֲרֵי צֶעֶרוֹ
הַצֶּעֶר נִמְשָׁךְ אַחֲרָיו' חֵס וְשָׁלוֹם,
רַק צְרִיכִין לְתַן רוּח בְּדַעְתּוֹ, לְמַצֵּא
הַרְחָבוֹת גַּם בְּתוֹךְ הַצָּרוֹת בְּעֶצְמוֹן,
וְלְהַבִּיא תוֹדָה וְהוֹדָאָה בְּכָל עַת.

כִּי בְּאִמַּת בְּכָל צָרָה שְׁבַעוֹלָם יִשׁ
בְּתוֹכָהּ הֲרַחֲבָה, בְּחִינַת 'בְּצַר הֲרַחֲבַתָּ
לִי' כַּנִּלְ"ל, וְכַמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל
(עבודה זרה ד.) עַל פְּסוּק 'אֵךְ לֹא בְעֵי
יִשְׁלַח יָד' (איוב ל), וְכַתִּיב (תהלים
עח) 'וְלֹא יַעִיר כָּל חֲמַתּוֹ', שְׁזָה בְּחִינַת
(בראשית לב) 'וְרוּח תְּשִׁימוּ בֵּין עֵדֶר
וּבֵין עֵדֶר' הַנִּנְאָמֵר בְּיַעֲקֹב אָבִינוּ,
שְׁדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בראשית רבה
עה, יג) עַל הַצָּרוֹת וְהַגְּלוּת, שְׁכִיּוֹן
יַעֲקֹב בְּמָה שְׁלֵא עַרְב כְּלָאִים לְתַן
רוּח בֵּין הַצָּרוֹת, שְׁזָהוּ בְּחִינַת 'וְרוּח
תְּשִׁימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר' - בֵּין צָרָה
וְצָרָה בֵּין גְּלוּת לְגְלוּת כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ
רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, הֵינּוּ כַּנִּלְ"ל.

כִּי יַעֲקֹב הַכְּנִיעַ קְלַפַּת עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל
שֶׁהֵם בְּחִינַת שׁוֹר וַחֲמוֹר, בְּחִינַת

הִזָּה לֹא יִתְקִים, וַיִּחָרַב בְּוֹדָאֵי, רַק שֶׁהוּא הִרְחִיבָה וְרוּחַ בֵּין גְּלוּת לְגְלוּת כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ יִשְׂרָאֵל לְהִתְקִים כַּנ"ל, עַל־כֵּן רָצְתָה לְהִתְגַּבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיֶה תַכְּף עֲבוֹדַת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְלִכְבֹּשׁ יִשְׂרָאֵל תַּחַת יָדָם חֵס וְשָׁלוֹם, כְּדֵי שְׂיִהְיֶה הַגְּלוּת וְהַצָּרוֹת תְּכּוּפוֹת וּמְחַבְרוֹת יַחַד חֵס וְשָׁלוֹם, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֻכְלוּ יִשְׂרָאֵל לְהִתְקִים חֵס וְשָׁלוֹם.

וְעַל־כֵּן נִקְרְאוֹת מַלְכוּת יוֹן לְשׁוֹן 'טֵיט הַיּוֹן' (תהלים מ), בְּחִינַת 'בֵּיּוֹן מְצוּלָה וְאֵין מְעַמָּד' (תהלים סט), שֶׁהוּא בְּחִינַת צָרָה אַרְכָּה וּתְכּוּפָה, כְּמוֹ הַגְּלוּת הַזֶּה הָאָרֶץ וְהַמֶּר מְאֹד, שֶׁעַל זֶה צָעַק דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו שָׁלוֹם 'טֵבַעְתִּי בֵּיּוֹן מְצוּלָה וְאֵין מְעַמָּד' לְגַדֵּל אַרְיֵכַת מְרִירַת הַגְּלוּת, וּמַלְכוּת יוֹן הִרְשָׁעָה רָצוּ לְהִתְגַּבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל לְכַבֵּשׁם תַּכְּף חֵס וְשָׁלוֹם, שְׂיִתְחִיל הַגְּלוּת אֲזַי חֵס וְשָׁלוֹם, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֻכְלוּ יִשְׂרָאֵל לְהִתְקִים.

וּבְאֵמַת בְּוֹדָאֵי אִם הָיָה נִחְרַב עֲבוֹדַת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ אֲזַי וְהָיָה מִתְחִיל הַגְּלוּת אֲזַי, בְּוֹדָאֵי הָיָה קָשָׁה לְהִתְקִים. כִּי עֲכָשׁוּ עַקֵּר קִיּוֹם שְׁלָנוּ בְּאַרְיֵכוֹת הַגְּלוּת הַזֶּה, הוּא רַק עַל־יְדֵי הַהִרְחִיבוֹת שֶׁעָשָׂה ה' יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ עַד הַנְּהַ כַּנ"ל.

עַל־כֵּן חָמַל ה' יִתְבָּרַךְ עַל עַמּוֹ וְהִפָּר מִחֲשָׁבוֹת שׁוֹנְאֵינוּ, וְהִפָּךְ הַדְּבָר מִהִפָּךְ אֶל הִפָּךְ, כִּי לֹא דֵי שֶׁנִּפְּלוּ הַיּוֹנִים

פרק ג

"אור החנוכה"

ההודאה להשי"ת מעומק צרות הגלות שתחנוך את בנין בית המקדש הנצחי

'נס חנוכה' – הרחבה בין גלות לגלות, שעל ידה נזכה ל'חנוכה בית המקדש' שלעתיד.

ט וְכָל זֶה הוּא בְּחִינַת חֲנֻכָּה כַּנ"ל. כִּי הַנֵּס שֶׁל חֲנֻכָּה הָיָה בִּימֵי בֵּית שְׁנִי, כְּשֶׁעָמְדָה מַלְכוּת יוֹן הִרְשָׁעָה לְהַשְׁפִּיחַם תּוֹרְתָהּ וְכו', וְרָצוּ לְכַטֵּל עֲבוֹדַת הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְה' יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו הַמְּרַבִּים עָמַד לָנוּ בְּעַת צָרוֹתֵינוּ, וְעָשָׂה עִמָּנוּ נִסִּים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים עַל־יְדֵי מִתְתִּיחוֹ וּבְנֵי הַכְּהֻנִּים, עַד שֶׁנִּצְחָחוּ הַיּוֹנִים, וְהִחְזִירוּ עֲבוֹדַת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ לְמִקְוָמוֹ בְּנֵס נִפְלָא וְנוֹרָא שֶׁהָיָה בְּנֵרוֹת הַמְּנוֹרָה, שֶׁדָּלַק הַשָּׁמֶן הַמְעֻט שְׁמוֹנָה יָמִים כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (שבת כא:).

הַיָּנוּ כִּי כָּל יְמֵי הַבֵּית שְׁנִי לֹא הָיְתָה גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (זהר שמות ט:), הַיָּנוּ כִּי עַקֵּר יְמֵי הַבֵּית שְׁנִי לֹא הָיָה רַק בְּבְחִינַת 'וְרוּחַ תְּשִׁימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר', שֶׁפָּעַל יַעֲקֹב אֲבִינוּ שְׂיִהְיֶה תְּמִיד רוּחַ וְהִרְחִיבָה בֵּין צָרָה לְצָרָה בֵּין גְּלוּת לְגְלוּת, כְּדֵי שְׂיִהְיֶה כַח לְהִתְחַזֵּק וּלְסַבֵּל מְרִירוֹת הַגְּלוּת כַּנ"ל. וְהַקְּלָפָה שֶׁל מַלְכוּת יוֹן הִרְשָׁעָה רָאָתָה וְהִבִּינָה זֹאת שֶׁהַבֵּית

להתקיים עד הנה, ואנו בטוחים על-ידי זה כְּאִשֶׁר עַד הֵנָּה עֲזָרוּנוּ רַחֲמֵינוּ כֵּן יִשְׁמַע תְּפִלוֹתֵינוּ וְצַעֲקוֹתֵנוּ תָּמִיד, עַד אֲשֶׁר יִגְאֲלוּנוּ גְאֻלָּה שְׁלֵמָה וַיִּבְנֶה בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, עַל-יְדֵי זֶה בְּעֲצֻמוֹ אָנוּ מִמְּשִׁיכֵינָּה בְּחִינַת בְּנִין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ.

כִּי עֵקֶר הַגְּאֻלָּה וּבְנִין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ יִהְיֶה עַל-יְדֵי זֶה, עַל-יְדֵי תְּפִלוֹתֵינוּ וְצַעֲקוֹתֵנוּ כִּידוּעַ, (וּכְמוֹ שֶׁכָּתַב רַבְּנוּ זְכוֹרוֹנוֹ לְבִרְכָּה בְּסִימָן ב עַל מֵאֲמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה 'כֹּד חָם גִּבְהָ אֶתְהַפִּיף' וְכו'). וְכָל צַעֲקוֹתֵינוּ וְתְּפִלוֹתֵינוּ שְׁאָנוּ מִתְחַזְּקִים עֲדִין לְצַעֵק וּלְהַתְּפַלֵּל לַה' יִתְבָּרֵךְ, הוּא רַק עַל-יְדֵי בְּחִינַת חֲנֻכָּה, עַל-יְדֵי בְּחִינַת תּוֹדָה כַּנ"ל, עַל-יְדֵי שְׁאָנוּ מוֹדִים עַל הָעֵבֶר וְכו' כַּנ"ל. נִמְצָא שְׁגַם עֲכָשׁוּ אָנוּ מְחַנְּכִים אֶת הַבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּחֲנֻכָּה, כִּי עֵקֶר בְּנִין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ יִהְיֶה עַל-יְדֵי זֶה, עַל-יְדֵי שְׁזָכִינוּ לְבְּחִינַת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה גַּם עִתָּה בְּתַקְּףָה הַגְּלוּת, שְׁזָהוּ בְּחִינַת חֲנֻכָּה כַּנ"ל.

וְכֵמוֹ כֵּן הוּא בְּכָל אָדָם וּבְכָל זְמַן, שֶׁעֵקֶר הַחֲנוּכָּה לְעִבּוּדַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת זֵאת, בְּחִינַת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲנֻכָּה, כִּי לְפִי מַה שֶׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מַה שִׁיּוֹדַע בְּנַפְשׁוֹ רַבּוּי הַיְּסוּרִים וְהַצָּרוֹת מִתְּאֹת הַיִּצָּר הָרַע וּמִהַפְּרָנְסָה וְכו' וְכו' רַחֲמָנָא לְצַלְחַן מַעֲתָה, בּוֹדֵאי הִיא קָשָׁה לְהַתְּקִים עַד שִׁזְכָּה לְגְאֻלָּה

מִפְּלֵה גְדוּלָּה, וּבֵית חֲשֵׁמוֹנָי כְּבָשׁוּ הַמְּלוּכָה, וְנִתְקִימוּ יִשְׂרָאֵל בְּגִדְלָתָם וּבְעִבּוּדַת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ כְּמָה שָׁנִים, אַף גַּם עָשָׂה לָנוּ נִס גְּדוּל וְנוֹרָא כְּזֶה בְּנֵרוֹת הַמְּנוֹרָה, שֶׁעַל-יְדֵי זֶה קָבְעוּ שְׁמוֹנַת יְמֵי חֲנֻכָּה אֵלוּ, וְעָשׂוּ לָנוּ יוֹם טוֹב חֲדָשׁ, וְהִמְשִׁיכוּ אוֹר וְתִקּוּן נוֹרָא כְּזֶה בְּעוֹלָם, שֶׁעַל-יְדֵי יְמֵי חֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים יִהְיֶה לָנוּ כַּח תְּמִיד לְהִמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ הַדְּרֵךְ הַקְּדוּשׁ הַזֶּה שֶׁל 'תּוֹדָה וְהוֹדָאָה', שֶׁבְּכָל הַצָּרוֹת שְׁאָנוּ סוֹבְלִים בְּגִלוּת הָאָרֶץ הַזֶּה בְּכָלל וּבִפְרָט, נוֹכַח לְהַחִיּוֹת אֶת עֲצֻמָּנוּ, עַל-יְדֵי שְׁנִזְכוֹר נַפְּלֹאוֹתָיו עַד הֵנָּה וְנוֹדָה וְנִשְׁבַּח אוֹתוֹ תָּמִיד בְּבְחִינַת 'מוֹדָה עַל הָעֵבֶר' וְכו', שְׁזָהוּ בְּחִינַת חֲנֻכָּה כַּנ"ל, שְׁזֵאת הַבְּחִינָה אָנוּ זוֹכִים עַל-יְדֵי יְמֵי חֲנֻכָּה שְׁנִקְבְּעוּ אֶז עַל-יְדֵי גְדֹל הַנִּס שֶׁל נֵרוֹת הַמְּנוֹרָה כַּנ"ל.

וְעַל-כֵּן נִקְרָא חֲנֻכָּה לְשׁוֹן 'חֲנוּךְ', בְּחִינַת 'חֲנֻכַת הַבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', כִּי לֹא דִי שְׁלֵא הַחֲרִיבוּ עִבּוּדַת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, אַף גַּם זָכִינוּ עַל-יְדֵי תַקְּףָה הַנְּסִים לְהִמְשִׁיךְ תִּקּוּן כְּזֶה לְעֵשׂוֹת חֲנֻכָּה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, דְּהֵינּוּ שְׁאָנוּ זוֹכִין בְּתוֹךְ תַּקְּףָה הַגְּלוּת הַזֶּה לְהַתְּחִיל גַּם עִתָּה לְחַנֵּךְ הַבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ. כִּי בְּזֶה שְׁאָנוּ עוֹשִׂין בְּיָמֵי הַגְּלוּת חֲנֻכָּה שֶׁהֵם יְמֵי הוֹדָאָה, דְּהֵינּוּ שְׁאָנוּ מוֹדִים וּמְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ עַל גְּדֹל הַנְּסִים שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ עַד הֵנָּה, שֶׁהִיא לָנוּ כַּח

פינו מלא שירה' וכו', כי אין כל העולם כלו עם כל תאוותיו ויסוריו והבליו כדאי כנגד נקדה אחת של מצוה אחת שכל אחד מישראל זוכה בכל יום.

וצריכין להרגיל את עצמו, שבכל מה שיעבר עליו, יהיה איך שיהיה, יזכיר את עצמו בכל עת הטובות והנפלאות שעשה ה' יתברך עמו עד הנה, ועל-ידי זה יתחזק לצעק ולהתפלל לה' יתברך תמיד, בבחינת 'מודה על העבר וצועק לעתיד לבוא', ועל-ידי זה יזכה סוף כל סוף לגאולה שלמה לשוב לה' יתברך באמת, שזהו בחינת חנכה כנ"ל.

ועל-כן נקרא 'חנכה', כי על-ידי בחינה זאת דיקא מתחנכין בעבודת ה' כנ"ל. כי כל הטוב שהאדם עושה בימי קטנותו, דהינו כל זמן שאינו זוכה לדעת שלם לעבודת ה' יתברך כראוי, שאז אפלו אם הוא גדול בשנים נקרא קטן מחמת קטנות הדעת, וכל העבודה שבמימים אלו אף-על-פי שאין לה שלמות גמורה, אף-על-פי-כן היא טובה ויקרה מאד אצל ה' יתברך, כי כל העבודה הזאת היא בחינת חנוכה ממש, כמו שמחנכין את הקטן שיאמר איזה ברכה ויהיה לבוש בציצית וכו' וכל שאר עניני חנוכה הקטנים, שהוא מצוה גדולה מאד, אף-על-פי שהקטן עושה אחר

שלמה, דהינו שיהיה איש כשר כראוי שזהו בחינת גאולה שלמה. ועל-כן באמת כמה וכמה התחילו ונפלו, ויש שהאריכו בעבודתם ימים ושנים, אבל אחר כך לא יכלו לסבל מרירות הכבדות של הבעל דבר, ונפלו כל אחד כמו שנפלו רחמנא לצלן.

אבל מי שחפץ באמת לאמתו לחוס על חייו, עקר קיומו על-ידי בחינה הנ"ל, שבכל מה שעובר עליו, יהיה איך שיהיה, אפלו אם רואה שהוא בעצמו החיב מאד במעשיו שאינם טובים וכו', אף-על-פי-כן אין אדם אפלו הגרוע שבגרועים שאין הקדוש-ברוך-הוא גומל עמו חסדים נפלאים בכל יום, כמו שתקנו לנו לומר בכל יום 'נודה לה וכו' על נסיה שבכל יום וכו' ועל נפלאותיה וטובותיה שבכל עת' וכו', ובדאי דברי רבותינו ז"ל כנים ואמתיים, וצריכין אנחנו כלנו להאמין בזה מאד, שבודאי ה' יתברך עושה עם כל אחד ואחד נסים ונפלאות וטובות בכל יום ובכל עת ושעה, ואם ירצה להסתכל יראה הרבה בעיניו, ויזכר את עצמו היטב כמה מעלות טובות למקום עליו.

וכבר אמרנו כמה פעמים שכל מה שזכה האדם לאיזה מצוה ולאיזה נקדה טובה בודאי אינו נאבד לעולם, ועל זה תקנו לנו לומר בנשמת אלו

ואז זוכין להמשיך השמחה של שבת לימי החל, שזוהו עקר בחינת חנכה כמבאר שם בהתורה הנ"ל, וזהו בחינת יום השמיני שנקרא 'זאת חנכה', כי אז דיקא ביום השמיני נשלם התקון של חנכה, על-ידי שהמשכנו הארת שלשה קווי האמת בארבעה חלקי הדבור בשבעה ימים הראשונים, שעל-ידי זה זכינו להמשיך השמחה של שבת לימי החל, שזוהו בחינת יום השמיני, בחינת 'זאת חנכה'.

כי שלשה קווי האמת שמאירין בארבעה חלקי הדבור שזוהו בחינת (תהלים נ) 'אל אלקים ה' דבר', זה בחינת שלשה אבות - אברהם יצחק יעקב, שהם בחינת שלשה קווי האמת, בחינת 'אל אלקים ה' כידוע, שכלם כלולים ביעקב, כי יעקב כלול מכל השלשה אבות כידוע, כי ביעקב נשלם האמת בשלמות, בבחינת (מיכה ז) 'תתן אמת ליעקב'. כי אברהם איש החסד זה בחינת 'תפלה' שהוא בחינת 'חסד', כי עקר התפלה - רחמים ותחנונים, שיתן לנו ה' יתברך נדבית חסד, כי אברהם הוא הראשון שהתחיל להאיר דרך התפלה בעולם, כי כל התחלת עבודתו היה על-ידי תפלה כמובן בדברי רבנו ז"ל.

יצחק הוא בחינת 'תורה', בחינת 'תורה מפי הגבורה נתנה', בחינת

כך מעשה נערות וקטנות, אף-על-פי-כן כל תנועה ותנועה שהוא ציית את אביו יקר מאד בעיני אביו ובעיני ה' יתברך, מחמת שעל-ידי זה הוא מתחנך בעבודת ה' יתברך.

כמו כן הוא ממש אפלו באדם גדול, כל זמן שאינו זוכה לשלמות הראוי, אפלו אם הוא רחוק כמו שהוא רחוק, אף-על-פי-כן כל נקדה ותנועה של הקדשה יקרה מאד, כי הוא בחינת 'חנוך'. ועקר החנוך על-ידי ההודאה על העבר, שעל-ידי זה מתחזק לצעק להבא כנ"ל, ועל-פני נקרא 'חנכה' וכן"ל:

'שמונת ימי חנוכה' - כנגד 'שלשה קווי האמת' [בחי' ג' אבות], ו'ארבעה חלקי הדיבור' [בחי' ד' אמהות], ויום השמיני בסוד 'המשכת קדושת שבת לימות החול'.

י וזה בחינת 'שמונת ימי חנכה'. כי מבאר שם בהתורה הנ"ל ש'נר חנכה' הוא בחינת 'אור האמת' שמאיר ברבוע הדבור, הינו שעל-ידי 'תודה והודאה', בחינת 'הלכות', זוכין שיאירו 'שלשה קווי האמת' בארבעה חלקי הדבור, שזוהו בחינת לשון הקדש שמקשר לשבת, שעל-ידי זה ממשיכין הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל וכו', שעל-ידי זה נתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות וכו', עין שם היטב. וזה בחינת שמונת ימי חנכה, כי שבעה ימים הם כנגד 'שלשה קווי האמת' שמאירין בארבעה חלקי הדבור,

הַקֹּדֶשׁ שֶׁפָּגְמָה חוּהָ, וְהַשְּׁלֵשָׁה אַבוֹת
וְאַרְבַּע אִמָּהוֹת תִּקְנוּ זֹאת, כִּי זָכוּ
לְהָאִיר שְׁלֹשָׁה קוּי הָאָמֶת בְּאַרְבַּעָה
חֻלְקֵי הַדְּבוּר, שֶׁעַל־יְדֵי זֶה נִתְתַּקֵּן
הַדְּבוּר שֶׁל לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ בְּשִׁלְמוֹת
כַּנְ"ל:

'ששת ימי המעשה' ו'שבת' - כנגד 'שלשה קווי האמת'
ו'ארבעה חלקי הדבור'.

יֵא וְכָל זֶה הוּא בְּחִינַת 'שְׁבַעָה קִנֵּי
הַמְּנוּרָה', וְזֶה בְּחִינַת שְׁבַעַת יְמֵי
הַשָּׁבָת, שֶׁבָּהֶם נִבְרָאוּ כָּל הַבְּרוּאִים
בְּשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֵׂה וְשַׁבַּת בְּשַׁבַּת. כִּי
עֵקֶר הַבְּרִיאָה הִיְתָה עַל־יְדֵי הַדְּבוּר
שֶׁל לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים
לג) 'בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ וְכוּ', וְכְמוֹ
שֶׁפָּרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (בראשית ב)
'לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ וְכוּ' -
'מִכָּאן שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם בְּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ',
אֲבָל עֵקֶר קִיּוּם וְשִׁרְשׁ הַבְּרִיאָה הִיְתָה
עַל־יְדֵי 'אָמֶת' שֶׁבוּ נִחְתְּמוּ שָׁמַיִם
וְאַרְצָן, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל
פְּסוּק (בראשית א) 'בְּרִאשִׁית בְּרָא
אֱלֹקִים אֶת' שֶׁהוּא סוֹפֵי תְבוּת אֱמ"ת,
וְתַכְפֵּף שֶׁה' יִתְבַּרְךָ רָצָה לִבְרֹא אֶת
הַבְּרִיאָה, הַתְּחִיל תַּכְפֵּף בְּיוֹם רִאשׁוֹן
לְהַמְשִׁיךְ הָאֶרֶץ קוֹ אֶחָד שָׁל אָמֶת,
וְכַפִּי קוֹ הָאָמֶת שֶׁנִּמְשַׁךְ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם,
כְּמוֹ כֵּן נִשְׁלַם וְהָאִיר הַדְּבוּר, וְכְמוֹ
כֵּן הִיְתָה הַבְּרִיאָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם,
וְכֵן בְּיוֹם שְׁנֵי וְשְׁלִישֵׁי וְכוּ'. נִמְצָא
שֶׁבְּשִׁלְשָׁה יָמִים הָרִאשׁוֹנִים נִשְׁלְמוּ

'גְבוּרַת יִצְחָק', בְּחִינַת קוֹל הַשׁוֹפָר
שֶׁל מִתֵּן תוֹרָה שֶׁהוּא שׁוֹפָר שֶׁל אֵילוֹ
שֶׁל יִצְחָק כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל
(ראש השנה טז).

יַעֲקֹב הוּא בְּחִינַת תִּקּוּן הָאָמֶת שֶׁל
'שְׁדוּכִים', כִּי עֵקֶר תִּקּוּן הַשְּׁדוּדָה וְהַזְּוּגָה
שֶׁהוּא תִּקּוּן הַבְּרִית שֶׁבוּ תְלוּי הַכֹּל,
זָכָה יַעֲקֹב בְּשִׁלְמוֹת, כִּי אֲבָרְהָם וְיִצְחָק
אֶף־עַל־פִּי שֶׁזָּכוּ לְזוּוּגִים הָאָמֶתִי
לְהִתְחַבֵּר עִם הָאִמָּהוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת,
אֶף־עַל־פִּי־כֵן עֵדִין לֹא נִשְׁלַם וְנִמְשַׁךְ
תִּקּוּן הָאָמֶת שֶׁל הַשְּׁדוּכִים, מִחֲמַת
שֶׁאֲבָרְהָם הִכְרִיחַ לִשְׂאֵה הָגֵר וְיִצְא
מִמֶּנּוּ יִשְׁמַעֲאֵל, וְיִצְחָק אֶף־עַל־פִּי
שֶׁלֹּא נִשְׂאֵה שִׁפְחָה, אֶף־עַל־פִּי־כֵן יִצְא
מִמֶּנּוּ עֵשׂוֹ, עַל־כֵּן עֵדִין לֹא נִשְׁלַם
תִּקּוּן הַשְּׁדוּדָה וְהַזְּוּגָה בְּשִׁלְמוֹת, אֲבָל
יַעֲקֹב הִיְתָה מִטְּתוֹ שְׁלֵמָה בְּלִי פְּסוּל,
עַל־כֵּן הוּא זָכָה לְהַמְשִׁיךְ תִּקּוּן הָאָמֶת
שֶׁל הַשְּׁדוּכִים בְּשִׁלְמוֹת.

נִמְצָא שֶׁשְׁלֹשָׁה אַבוֹת הֵם בְּחִינַת
שְׁלֹשֶׁת קוּי הָאָמֶת, וְהֵם מְאִירִים
בְּאַרְבַּעָה חֻלְקֵי הַדְּבוּר, שֶׁהֵם בְּחִינַת
אַרְבַּע אִמָּהוֹת - שָׂרָה רַבֵּקָה רַחֵל
לָאָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת הַדְּבוּר.
כִּי 'אִשָּׁה יִרְאֵת ה'" (משלי לא) הִיא
בְּחִינַת הַדְּבוּר שֶׁל לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, בְּחִינַת
'חַוָּה - אִשָּׁה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּהַתוֹרָה
'תְּפִלָּה לְחַבְקוֹק' (בְּסִימָן יט) עֵינֵן שָׁם,
כִּי זֶה יְדוּעַ שֶׁכָּל הָאִמָּהוֹת הָיוּ הַתִּקּוּן
שֶׁל חוּהָ, הִיְנוּ תִּקּוּן הַדְּבוּר שֶׁל לְשׁוֹן

הדבור בשלמות נברא בששי שסמוך לשבת כדי שיכנס לשבת מיד, כי שלמות הדבור שהוא לשון הקדש מקשר לשבת כנ"ל, ועל-ידי האדם שהוא שלמות הדבור שנברא בששי סמוך לשבת, על-ידי זה ממשיכין הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל, כדי לגלות אחדות הפשוט מתוך הפעלות משתנות, שבשביל זה היתה עקר כל הבריאה, שהכל נברא בשביל האדם, כדי שיגלה על-ידי הדבור הקדוש, שכל הפעלות משתנות שנבראו בכל ששת ימי המעשה, כלם נמשכין מאחד הפשוט יתברך ויתעלה, שזה זוכין על-ידי קדשת שבת דיקא שממשיכין לימי החל על-ידי שלמות הדבור שהוא לשון הקדש שמקשר לשבת כנ"ל.

ואם היה זוכה אדם הראשון לבלי לאכל מעץ הדעת טוב ורע, שהוא בחינת החקירות של הפעלות משתנות שמערבין טוב ורע, היה זוכה לזה מיד בשבת הראשון בתכלית השלמות, והיה כל העולם מתקן תקף, כי היו הכל יודעין האמת כמו שהוא, כמו שיתגלה לעתיד שכלם ידעו את ה' . אבל על-ידי פגם עץ הדעת טוב ורע, שגרם שנפגם אמונתו, ורצה לכנס בחקירות להבין בדעתו איך הטוב והרע שהוא עקר השנויים, עקר בחינת פעלות משתנות, איך

שלשת קוי האמת, שהם בחינת שלשה אבות, וכן מוכן בתקוני זהר (תיקון מב דף פא:).

ובשלשה ימים השניים שהם ד' ה' ו', נמשכו שלשת חלקי הדבור, ושבת היא בחינת תכלית שלמות הדבור, בחינת (פתח אליהו) 'מלכות פה', בחינת (שבת קיט.) 'שבת מלכתא'. והיה ראוי שיהיה נשלם כל הבריאה ביום השביעי, שאז נשלם הדבור שעל ידו עקר הבריאה, אך ה' יתברך ברח וקדש את יום השביעי שיהיה יום שביטא וניחא, 'כי בו שבת מקל מלאכתו אשר ברא אלקים לעשות' (בראשית ב), הינו שבשבת לא ברא שום בריאה, רק כל מה שהיה צריך לברא בשבת כפל ועשאה בששי, כמו שדרשו רבותינו ז"ל (בראשית רבה יא, ט) על פסוק זה 'אשר ברא אלקים לעשות' כמובא בפרוש רש"י, הינו שביום הששי המשיך שני תקונים של הדבור, התקון של שלשת השריגים, והתקון של מלכות פה, ועל-כן אז ביום הששי נשלם הדבור, ועל-כן בו נברא אדם שהוא עקר שלמות הדבור, כי גדר האדם הוא 'מדבר', ואז נשלם לשון הקדש שמקשר לשבת.

ועל-כן נברא האדם בששי, כדי שיכנס לשבת מיד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין לח.), הינו שהאדם שהוא

חסדים נפלאים ונוראים גם באותו היום בעצמו כמוכן בפְרָשָׁה, וצְרִיכִין להודות לה' על זה תְּכַף, ועל־יְדֵי זה יתחזק לְצַעֵק על להֲבֵא, ועל־כֵּן אָמַר מִיָּד 'טוב להודות לה' וכו', להודיע לדורות שְׁזָה עֵקֶר הַדְרָךְ לְהִתְקַרֵּב לה' יתְבַרֵךְ - על־יְדֵי תוֹדָה וְהוֹדָאָה כַּנִּל, וְזֶהוּ 'טוב להודות לה' - 'טוב וְדַאי, כִּי אֶפְלוּ לְהַפְחוֹת שֶׁבַּפְּחוֹתִים הוּא דְרָךְ טוֹב וְנִפְלֵא מְאֹד כַּנִּל, אֲשֶׁרִי הַזֹּכָה לָזֶה:

עיקר קיום ישראל בגלות הוא ע"י הארת חנוכה שהיא 'תודה והודאה'.

יב וְזֶהוּ (קהלת יא) 'תֵּן חֶלֶק לְשִׁבְעָה וגם לשמונה כי לא תדע מה יהיה רעה על הארץ', הינו שצריכין להמשיך שבעה תקונים הנ"ל, שהם שלשה קווי האמת שמאירין בארבעה חלקי הדבור, שהם בחינת שבעה קני המנורה, שבעת ימי השבת, שכל אלו השבעה בחינות מאירין בחנפה, הינו כי על־יְדֵי אלו שבע בחינות ממשיכין קדשת שבת לימי החל, שְׁזָה עֵקֶר בְּחִינַת חֲנֻפָּה. וְזֶהוּ 'וגם לשמונה' בחינת שמונת ימי חנפה וכנ"ל. וְזֶהוּ 'כי לא תדע מה יהיה רעה על הארץ', הינו שהגלות מתאריך מאד ומי יודע מה יולד יום, על־כֵּן אָנוּ צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ על עצמנו בכל פעם בחינת הארת ימי

נמשך כל זה מאחד הפשוט, על־יְדֵי זה נפגם כל העולם, כי באמת אי אפשר להבין זאת בשכל כי אם באמונה שזוכין על־יְדֵי קדשת שבת כנ"ל. אך אף־על־פִּי־כֵן ה' יתְבַרֵךְ מְלֵא רַחֲמִים וְחַמַּל עָלָיו וְעַל כָּל הָעוֹלָם הַתְּלוּיִים בו, וְהָאִיר עָלָיו קדשת שבת, עד שזכה לתשובה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (זהר תרומה קלח.) ש'שבת אגין עלוהי'.

רק עתה צריכין כמה וכמה תקונים בכל דור ודור בכל שנה ושנה, כדי שנגזכה להמשיך קדשת שבת לימי החל, לתקן העולם מקללתו מבחינת 'בעצבון תאכלנה', מבחינת עצבות, על־יְדֵי שִׁמְחַת שַׁבָּת שֶׁמִּמְשִׁיכִין הַצְּדִיקִים לִימֵי הַחַל, וצְרִיכִין לְתַקֵּן בְּכָל פֶּעַם מְעַט מְעַט כְּמוֹבֵא בְּכַתְּבִים, עד שייגמר התקון בימי משיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו.

ועל־כֵּן תְּכַף כְּשֹׁזְכָה אָדָם הָרֵאשׁוֹן לְהַתְעוֹרֵר לְתִשׁוּבָה עַל־יְדֵי קדשת שבת, פֶּתַח וְאָמַר (תהלים צב) 'מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה', כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ויקרא רבה י, ה) שְׁזָה הַמְּזֻמָּר אָמַר אָדָם הָרֵאשׁוֹן אֹז, הינו שהשיג והבין תכף שאפלו בעצם קלקולו ופגמיו הגדולים שקלקל כל כך לדורות, אף־על־פִּי־כֵן כָּבֵר גָּמַל ה' יתְבַרֵךְ עִמּוֹ

כַּנֶּל. וְזֶהוּ 'כִּי לֹא תִדַע מֵה יִהְיֶה רְעָה עַל הָאָרֶץ', אוֹלֵי יַעֲבֹר עֲלֶיךָ מֵה שְׂיַעֲבֹר חֶס וְשָׁלוֹם, שְׂיִדְמָה לְךָ שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר לְהִתְקַיֵּם בְּזֶה כָּלֵל, אֲבָל עַל-יְדֵי בְּחִינַת חֲנֻכָּה, בְּחִינַת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה, שְׂתִזְכֹּר בְּכֹל פֶּעַם חֲסִדֵי ה' וְנִפְלְאוֹתָיו עֲלֶיךָ כַּנֶּל, עַל-יְדֵי זֶה תִתְחַזַּק בְּכֹל פֶּעַם בְּבְחִינַת 'מוֹדָה עַל הָעֵבֶר וְצוּעֵק לְעֵתִיד לְבוֹא', וְעַל-יְדֵי זֶה תִזְכָּה לִישׁוּעוֹת נִפְלְאוֹת בְּכֹל פֶּעַם, עַד שֶׁתִּזְכָּה לְגַאֲלָה שְׁלֵמָה מְהֵרָה, אָמֵן וְאָמֵן:

חֲנֻכָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה כַּנֶּל, לְהִיּוֹת 'מוֹדָה עַל הָעֵבֶר' גַּם בְּעַת הַצָּרָה חֶס וְשָׁלוֹם, גַּם בְּעַת שְׂאֵין זוֹכִין לְעִבּוּדַת ה' כְּרָאוּי, אֲפִלוּ אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא וְכַנֶּל, כִּי דִיקָא עַל-יְדֵי זֶה עֵקֶר קִיּוֹם יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּת בְּכָלֵל וּבְפִרְטוּיּוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

וְעַתָּה מְקַשֵּׁר הַפְּסוּק מְאֹד 'תֵּן חֶלֶק לְשִׁבְעָה וְגַם לְשִׁמוֹנָה', שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת חֲנֻכָּה, בְּחִינַת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה, שְׂעַל-יְדֵי זֶה עֵקֶר הַקִּיּוֹם בְּכֹל הָרְעוֹת וְהַצָּרוֹת חֶס וְשָׁלוֹם

מבחינת תודה הודאה שהוא שעשוע
 עולם הבא, בחינת בינה, שמשם השם
 'נחל' הנ"ל, שהוא בחינת 'נפשנו
 חפטה לה', דהינו לחכות ולצפות
 לה' תמיד, שזהו בחינת תודה הנ"ל,
 להיות מודה על העבר ומבקש להבא,
 שזהו עקר בחינת חנכה כנ"ל.

עין בהתורה הנ"ל ובפונות, ותבין
 היטב. ובחסדי ה' וישועתו אקנה
 לבאר כל פונות חנכה על-פי התורה
 הנ"ל, כאשר רחש לבי ומתנוצץ
 בדעתי, ולה' הישועה:

ביאור כוונות חנוכה מהאריז"ל עפ"י התורה 'ימי חנוכה'.

יד והנה מבאר שם בפונות שהשם
 'נחל' הנ"ל עם הכולל גימטריה
 'דס אדם' עין שם, והוא גם-כן
 גימטריה 'חנוכה'. הינו מה שכתוב
 בהתורה הנ"ל, שעקר בחינת חנכה
 נמשך מבחינת תודה והודאה, שהוא
 שעשוע עולם הבא. ומבאר שם
 שהתודה נקראת 'הלכה' על שם
 תהלוכת הדמים שהולכין כסדר
 כשיוצאין מהצרה. כי בעת הצרה
 חס ושלום הדמים שוטפין על הלב
 וכו', ואחר כך כשיוצאין מהצרה
 הולכין הדמים כסדר וכו', וזהו
 בחינת 'הלכות' בחינת 'חסד' וכו'.
 ועל-ידי זה מאיר ה'אמת' ברבוע
 הדבור וכו', כי בתחלה היה בבחינת
 'אנשי דמים ישנאו תם' וכו', עין שם.
 הינו בחינת פונות הנ"ל, שצריכין

פרק ד

"נפשנו חכתה לה"

פנימיות כוונות הדלקת הנרות - בהארט
 התגלות מאמר 'ימי חנוכה'

"נפשנו חכתה לה" - בכח תודה והודאה.

יג וזה בחינת מה שכתוב בפונות
 (שער הכונות חנוכה א) שעקר
 המשכת האור של נר חנכה נמשך
 מבחינת השם הקדוש 'נחל' שנמשך
 מבינה, שהוא ראשי תבות ל'הדליק
 נר ח'נכה, עין שם. הינו כי איתא
 בפונות התפלה (שער הכונות תפילת
 השחר א) שזה השם 'נחל' הוא
 ראשי תבות 'נפשנו חכתה לה'
 (תהלים לג). וזה עקר קדשת חנכה,
 שממשיכין בחינת תודה - הודאה
 בעולם, שהוא שעשוע עולם הבא,
 שהוא בחינת בינה, שהוא בחינת
 עולם הבא פידוע, ומשם ממשיכין
 בחינת הארת השם הקדוש 'נחל'
 שהוא ראשי תבות 'נפשנו חכתה
 לה', הינו שנוזקה תמיד לחכות
 ולצפות לישועת ה', על-ידי שאנו
 רואין רבוי הישועות והנפלאות
 שעשה עמנו עד הנה, שזהו בחינת
 תודה הודאה הנ"ל, שמשם נמשך
 הארת שלשה קווי האמת ברבוע
 הדבור, שזהו בחינת הדלקת נר חנכה
 כמבאר בדברי אדמו"ר בהתורה
 הנ"ל. נמצא שהדלקת נר חנכה הוא

'אמת', שמענו מפיו הקדוש בעצמו
אחר שאמר התורה הנ"ל, שדבר מזה
לענין התורה הנ"ל).

ואלו השמונה פעמים 'אמת'
המאירים בשמונת ימי חנכה, שהם
שמונה מלואים של 'אהיה', כמבאר
שם בכונות השמונה מלואים בבאור,
אלו השמונה מלואים, עקרם ושרשם
הם שלשה מלואי 'אהיה' כידוע, שהם
קס"א קנ"א קמ"ג, שהם 'אהיה'
ביודין, בההין, באלפין, כידוע שעקר
מלואי אהיה הם שלשה הנ"ל, ושאר
המלואים הם מצרפים מהם, כמבאר
למעין שם.

ואלו השלשה מלואי 'אהיה' שהם
שרש הכל, הם בחינת 'שלשת קוי
האמת' הנ"ל, כי 'אמת' הוא 'אהיה'
פעמים 'אהיה' כנ"ל. הינו כי השלשה
מלואים הם, מלוי א' ביודין, שהיא
בבחינת 'חסד', זה בחינת 'תפלה'
שהיא בבחינת 'חסד' כנ"ל, כי תפלה
בחינת 'יוד', כי עקר שלמות התפלה
הוא במנין עשרה. מלוי ב' בההין
שהוא בחינת 'גבורה', זה בחינת
'תורה' שנתנה מפי הגבורה כנ"ל,
כי התורה בחינת 'ה', בחינת חמשה
חמשי תורה. מלוי ג' באלפין, זה
בחינת רחמים, בחינת יעקב, בחינת
'שדוכים וזוגים', כי 'אלף' הוא
בחינת 'אדם', כי 'לית אדם בלא אלף',
(כמו שאיתא בתקוני זוהר בהקדמה

לכון בחנכה להבליע הדם והחיות
באיברים, שילכו הדמים כסדר, שזהו
עקר תקון הצרה, שהוא בחינת
'תודה - הלכה', שעל ידי זה מאיר
האמת וכו' כנ"ל. ו'הארת האמת
ברבוע הדבור', זה בחינת 'הדלקת נר
חנכה אצל פתח הבית' כמו שכתוב
שם, שזהו נמשך מבחינת 'תודה -
הלכה', מבחינת תהלוכות הדמים
כסדר, שנמשך משם 'נחל' הנ"ל,
שזכינו על ידי בחינת 'נפשנו חכמה
לה', מה שקוינו תמיד לה' וצעקנו
והתפללנו אליו, שעל ידי זה נצלנו
מכל הצרות כנ"ל.

והארת האמת היא בשלשה קוין,
שהם בחינת 'אל אלקים ה'', שהם
בחינת 'תורה' ו'תפלה' ו'שדוכים',
וזה עקר פונת ההדלקה של נר חנכה,
להאיר האמת וכו' כנ"ל. וזה בחינת
מה שמבאר בפונות שצריכין לכון
בכל יום למלוי אחד של 'אהיה', ולכון
'אהיה' פעמים 'אהיה' בגימטריה
'אמת'. ובכל יום ממשיכין מלוי
אחד של 'אהיה' פעמים 'אהיה',
שהוא בגימטריה 'אמת', עין שם.
והם שמונה תקונים הראשונים של
'תליסר מכילן דרחמי', עין שם. הינו
כנ"ל, שעקר האור המאיר ומדליק נר
חנכה הוא 'אור האמת', בחינת 'אהיה'
פעמים 'אהיה' בגימטריה 'אמת',
שצריכין לכון בכל יום משמונת ימי
חנכה, (וזה הענין של שמונה פעמים

מושיע לנו בכל צרותינו, שאז מביאין
'תודה', שזהו בחינת חנכה כנ"ל.

ו'ש'לש עשרה מכילין דרחמי' הם
בחינת 'ש'לש עשרה מדות שהתורה
נדרשת בהן', שמשם כל ההלכות
מתבררין. הינו כנ"ל, ש'תודה' היא
בחינת 'הלכה', בחינת 'חסד'. הינו
ש'על-ידי למוד הלכות שנמשכין
מש'לש עשרה מדות וכו', מעוררין
ש'לש עשרה מדות של רחמים, ש'על-
ידי זה ה' יתברך מרחם עלינו ומושיע
לנו מכל צרותינו, ש'על-ידי זה מביאין
'תודה', ועל-כן 'תודה' היא בחינת
'הלכה', שזהו בחינת חנכה כנ"ל.
ומחמת זה בעצמו נקראין ההלכות
'חסד', מחמת ש'על ידם מעוררין
'ש'לש עשרה מכילין דרחמי' שמשם
עקר החסד והרחמים, ומשם כל
הישועות והנסים והנפלאות ש'עשה
עמנו בימים ההם בזמן הזה, ואשר
הוא עושה גם עתה עמנו בכל שנה
ושנה בכל דור ודור ובכל יום ובכל
עת ובכל שעה, ש'כל זה הוא בחינת
תודה והודאה, בחינת חנכה כנ"ל.

ועקר כלל פונות הדלקת נר חנכה,
הוא להמשיך האור הגדול והנורא
מכל הש'לש יחודים, שהם יחוד 'הויה
א'היה', 'הויה אלקים', 'הויה אדני',
שהם בגימטריה נ"ר. ש'שרשם ועקרם
נמשך מהיחוד העליון שהוא 'הויה
א'היה', שהוא בבחינת 'בינה', 'עלמא

דף ז, שזהו בחינת שם מ"ה שהוא
הויה במלוי א'לפין בגימטריה אד"ם),
שזהו בחינת תקון השדוכים והזוגים
דקדשה, כי עקר החבור דקדשה, כדי
להשלים צ'לם אלקים, שהוא בחינת
אדם, שאינו נש'לם כי אם על-ידי
חבור איש ואשה בקדשה ובטהרה
כראוי, כמו ש'פ'תוב (בראשית ה)
'זכר ונקבה בראם ויקרא ש'מם אדם',
וכתיב (בראשית א) 'ויברא אלקים
את האדם בצ'למו בצ'לם אלקים ברא
אותו זכר ונקבה ברא אותם' ועל-כן
מברכין בשעת החפה 'אשר יצר את
האדם בצ'למו', וח'ותמין 'ויצר האדם',
כי כל זמן שאין חבור, אין נש'לם
קומת האדם שהוא צ'לם אלקים. ועל-
כן י'עקב שזכה למטה שלמה, לתכלית
קדשת תקון השדוכים כנ"ל, על-כן
הוא עקר בחינת 'אדם' שבמרכבה
ש'הוא צורתו של י'עקב כידוע. ועל-כן
המלוי בא'לפין ש'הוא בחינות אדם,
הוא בחינת תקון השדוכים והזוגים
דקדשה כנ"ל.

וכל התקונים נמשכין מ'תליסר
מכילין דרחמי', כמו ש'פ'תוב שם.
הינו כי עקר בחינת חנכה, על-ידי
בחינת תודה הודאה, על-ידי שנצלנו
מן הצרות כנ"ל, שזה נמשך מ'תליסר
מכילין דרחמי', שמשם עקר הישועה
מכל הצרות, על-ידי ש'הוא יתברך
מעורר רחמיו המרבים שהם בחינת
'תליסר מכילין דרחמי', ש'על-ידי זה

היוצר הוא הבורא יתברך שמו, שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך שמו, שזהו בחינת 'ה' הוא האלקים', כמו שמבאר בהתורה הנ"ל עין שם.

וזה בחינת שלשה היחודים הנ"ל שהם בגימטריה נ"ר, שהם יחוד 'הויה אהיה' ו'הויה אלקים' ו'הויה אדני', שאלו השלשה יחודים הם על-ידי ע"ב ס"ג מ"ה, שהוא גימטריה 'להדליק' עם הכולל, כמבאר בפונות עין שם, והעקר נמשך מיחוד העליון שהוא הויה דע"ב ואהיה דקס"א, שהם גימטריה רג"ל וכו' עין שם בפונות. הינו כי על-ידי תודה והודאה שזוכין בחנכה על-ידי גדל הנס שעשה ה' יתברך עמנו אז, שהוא בחינת שעשוע עולם הבא, בחינת הלכות, בחינת 'חסד', על-ידי זה מאיר ה'אמת' וכו'. וזה בחינת יחוד העליון 'הויה אהיה', כי 'אהיה' בחינת 'אמת', שהוא גימטריה 'אהיה' פעמים 'אהיה' כנ"ל, וזה ה'אמת' מאיר משם הויה, שהוא שם העצם, שכל המשכת של כל התקונים נמשכין מזה השם שכולל הכל מראש ועד סוף פידוע. וזה בחינת הויה דע"ב שהוא גבה מהכל, שהוא בבחינת 'כתר', שמשם כל החסד והרחמים להנצל מכל הצרות. ועל-פן ע"ב בגימטריה 'חסד', כי שם כל ה'שלש עשרה מכילין דרחמי', ועל-פן שם

דא"ת', להמשיך כל האורות האלו גם למטה, לבחינת 'מלכות' כשהיא למטה במקומה, שאפלו כשיוֹרדת בעולמות התחתונים, בכריאה יצירה עשייה, לתת טרף לביתה, יהיה נמשך עליה גם-כן הארה מאורות הגדולים האלו.

כי בשבת קדש, שמדליקין נר שבת בכניסת שבת, אז המלכות עולה בעליות גדולות למעלה למעלה, ואז מקבלת אורות אלו למעלה. אבל זהו החדוש של הנס של חנכה, שאנו זוכין בחנכה להמשיך אורות הנוראים האלו ל'מלכות' למטה במקומה, בבחינת 'נצח חוד יסוד', בחינת 'רגלין', עין שם בפונות היטב היטב ותבין שזהו קטב כלל הפונות, הינו שכל פונות של חנכה הוא להדליק ולהאיר האור על-ידי כל בחינות התקונים המבאֵרין בהתורה הנ"ל, שהם בחינת כל הפונות האר"י ז"ל, והכל כדי לזכות להמשיך הקדשה והאור והשמחה של שבת גם בימי החל, שזהו בחינת שה'מלכות' גם למטה במקומה דהינו בימי החל שאינו עולה כמו בשבת ויום טוב, גם אז תקבל כל ההארות הגדולות הנ"ל שהם בחינת השלשה יחודים הנ"ל שהם בגימטריה נ"ר, שהם בחינת קדשת ואור של שבת וכו"ל. והעקר כדי לגלות אחדות הפשוט לידע ולהודיע ולהודע שהוא

הַעֲלִיזוֹן הַהוּיָה אֵהִיָּה שֶׁהוּא גִימְטְרִיָּה
'רַגְלִי', שֶׁהוּא בְּחִינַת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה
שֶׁמִּשָּׁם מֵאִיר הָאֵמֶת כִּנ"ל.

וְעַל־יְדֵי הָאֵרֶת הָאֵמֶת בְּרְבּוּעַ הַדְּבּוּר,
עַל־יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ קִדְשֵׁת שִׁבְת לִימֵי
הַחַל, וְנִתְגַּלָּה שְׁכָל הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת
נִמְשָׁכִין מֵאֶחָד הַפְּשׁוּט יִתְבַּרְךְ כִּנ"ל.
וְזֶהוּ בְּחִינַת יְחִוּד 'הַהוּיָה אֵלֵקִים' הַנ"ל,
כְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת
(תְּהִלִּים ק) 'דַּעוּ כִּי ה' הוּא הָאֵלֵקִים'
כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן זֶה הַיְחִוּד בְּבְחִינַת 'חֶסֶד
גְּבוּרָה תִּפְאַרֶת' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'יָדִים',
שֶׁהוּא כְּלֵי הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל כָּל הַפְּעֻלוֹת
שֶׁבָּרָא ה'. יִתְבַּרְךְ בְּשִׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה מח) 'אֵף יְדֵי יִסְדָּה
אֶרֶץ וַיִּמְיֵנִי וְכוּ', וְעַל־כֵּן שֵׁם צְרִיכִין
לְגַלוֹת כִּי 'ה' הוּא הָאֵלֵקִים', שְׁכָל
הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת נִמְשָׁכִין מֵאֶחָד
הַפְּשׁוּט יִתְבַּרְךְ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת יְחִוּד 'ה'
אֵלֵקִים' כִּנ"ל:

פרק ה

"ברב עם הדרת מלך"

הַתְּגַלּוֹת 'אֶחָדוֹת הַפְּשׁוּט' דוּקָא מְרִיבּוּי הַגּוּוּנִין

'שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל וְקִדְוֹשֵׁת ה' אֶרְבַּעַה דְּגָלִים' - הַתְּגַלּוֹת
'אֶחָדוֹת הַפְּשׁוּט' מִתּוֹךְ 'פְּעוּלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת'.

טו וְעַל־כֵּן קוֹרִין בְּחִנְכָּה 'פְּרִשֶׁת
הַנְּשִׂאִים' שֶׁהִיוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר, שֶׁהֵם
כְּלָלִיּוֹת הַשְּׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבֻטֵים, שֶׁהִיוּ

עֶקֶר הַתּוֹדָה וְהַהוֹדָאָה כִּי מִשָּׁם כָּל
הַיְשׁוּעוֹת, נִמְצָא שְׁשֵׁם ע"ב שֶׁהוּא
גִימְטְרִיָּה 'חֶסֶד' הוּא בְּבְחִינַת תּוֹדָה
וְהוֹדָאָה, שֶׁמִּשָּׁם מֵאִיר ה' אֵמֶת' שֶׁהוּא
בְּחִינַת 'אֵהִיָּה' כִּנ"ל, וְזֶהוּ בְּחִינַת יְחִוּד
'הַהוּיָה אֵהִיָּה' שֶׁהוּא יְחִוּד הָרֵאשׁוֹן
הַנ"ל.

וְה' אֵמֶת' מֵאִיר ב' רְבּוּעַ הַדְּבּוּר, וְזֶה
בְּחִינַת יְחִוּד 'הַהוּיָה אֵדְנִי', כִּי 'אֵדְנִי' הוּא
בְּחִינַת הַדְּבּוּר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים נא)
'אֵדְנִי שִׁפְתֵי תִפְתָּח', וְאֶרְבַּע אוֹתִיּוֹת
שֶׁבִשְׁשֵׁם 'אֵדְנִי' הֵם בְּחִינַת 'רְבּוּעַ הַדְּבּוּר',
שֶׁהֵם בְּחִינַת אֶרְבַּע מַחְנוֹת שְׁכִינָה, בְּחִינַת
אֶרְבַּעַה דְּגָלִים, שֶׁהֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבֻטֵים
בְּנֵי יַעֲקֹב שֶׁהוּא בְּחִינַת אֵמֶת, שֶׁנִּחְלָקוּ
לְאֶרְבַּעַה דְּגָלִים, וְכָל אֶחָד - מִשְׁלֹשָׁה
שְׁבֻטֵים, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת שֵׁם 'אֵדְנִי' הַנ"ל
שֶׁהוּא אֶרְבַּע אוֹתִיּוֹת, וְכָל אוֹת וְאוֹת
בְּמִלּוּאוֹ שֶׁלֹּשׁ אוֹתִיּוֹת, כִּזֶּה: אֵלֶף דָּלֶת
וְכוּ' כִּידוּעַ. וְשֵׁם הַהוּיָה בְּמִלּוּי מ"ה זֶה
בְּחִינַת 'אֵמֶת', כִּי שֵׁם מ"ה וְאֵהִיָּה הֵם
בְּבְחִינָה אַחַת, כִּי מַה"א שֶׁבִשְׁשֵׁם מ"ה
יוֹצֵא שֵׁם 'אֵהִיָּה' כְּמוֹכָא בְּפִנּוֹנוֹת, וְ'אֵהִיָּה'
בְּחִינַת 'אֵמֶת' כִּנ"ל. גַּם מ"ה גִימְטְרִיָּה
'אָדָם' שֶׁהוּא בְּחִינַת יַעֲקֹב, שֶׁהוּא אָדָם
שֶׁבְּמִרְכָּבָה כִּנ"ל, וְיַעֲקֹב בְּחִינַת אֵמֶת
כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן ה' אֵמֶת' שֶׁמֵאִיר ב' רְבּוּעַ
הַדְּבּוּר' זֶה בְּחִינַת יְחִוּד הַהוּיָה דְּמ"ה
וְאֵדְנִי כִנ"ל. וְזֶה הַיְחִוּד הוּא לְמַטָּה,
בְּבְחִינַת 'נִצַּח הוֹד יִסוּד' בְּחִינַת 'רַגְלִין'
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שֵׁם, וְהוּא נִמְשָׁךְ מִיְחִוּד

וזה (שיר השירים ז) 'שובי שובי השולמית שובי שובי ונחזה בך, מה תחזו בשולמית כמחלת המחנים', ופרש רש"י על העפוי"ם והסטרא אחרא שרוצים לפתות את כנסת ישראל, ואומרים אליה 'שובי שובי', "שובי מאחר המקום, 'השולמית' - השלמה באמונתך עמו וכו'. והיא אומרת 'מה תחזו בשולמית' - מה גדלה אתם יכולין לפסק שתהא שנה אפלו לגדלת הדגלים וכו' עין שם. ולכאורה תמוה, למה תפס דוקא הגדלה של הדגלים. אך על-פי הנ"ל מבאר היטב, שזהו תשובה על שאלתם שמסיתין אותם לשוב מאחרי המקום חלילה, והם משיבין להם: איך אתם יכולין להסית אותנו חס ושלום, אחרי שזכינו לגדלת 'מחלת המחנים' שהוא גדלת הארבע מחנות של הדגלים, שכל דגל היה משנה מחברו, כי על כל דגל היה מציר השלשה גונין שבשלשה אבני החשן של שלשת שבטיו, שכל זה הוא בחינת שנוי הגונין, שנוי דעות, שנוי פעלות, ואף-על-פי-כן לענין אמונתנו הקדושה כלם הסכימו לדעת אחת כנ"ל, שעל-ידי זה נתגלה אחדותו הפשוט יתברך כנ"ל, וכודאי שוב אין בכם כח לפתות אותי חלילה, כי כבר נתחזקה אמונתי על-ידי 'ארבע מחנות הדגלים' שנגללו הרבה דעות בדעה אחת האמתית כנ"ל. ועל-כן קורין פרושת הנשיאים בחנכה כי כל זה הוא בחינת חנכה כנ"ל.

'ארבעה דגלים', וכל אחד - משלשה שבטים, שזהו בחינת 'ארבע מחנות השכינה', בחינת 'רבוץ הדבור' שמאיר מ'שלשה קוי האמת', ועל-כן כל 'דגל' כלול משלשה, כי 'שלשה קוי האמת' מאירין בכל חלק וחלק מ'ארבעת חלקי הדבור', שהם בחינת 'ארבעה דגלים' כנ"ל.

ואלו ה'ארבעה דגלים' השנים עשר שבטים שכלולים מארבעה דגלים, שנגחלקים לשנוי דעות הרבה, כי הם ששים רבוא נפשות שכל אחד יש לו דעה משנה מחברו, כמו שכתוב שם (שמות כ) 'אנכי ה' אלקיך וכו', הינו להורות שכל השנים עשר שבטים שכלולים מארבעה דגלים, שנגחלקים לשנוי דעות הרבה, כי הם ששים רבוא נפשות שכל אחד יש לו דעה משנה מחברו, ואף-על-פי-כן כל אלו השנוי דעות שהם בחינת 'פעלות משתנות', כלם כלולים בדעה אחת כאלו היו נפש אחת ממש, כי כלם מאמינים בלב אחד בה' אחד, שכל הפעלות משתנות נמשכין ממנו יתברך כנ"ל, וכלם הולכים סביב הארון והלוחות, וכל מחשבתם קשורה ותקועה שם, דכל רעותין תמן, להכלל ביחודו ואחדותו יתברך, שכל זה הוא בחינת התגלות אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות, על-ידי שרבים מסכימים לדעה אחת כנ"ל, שזה יקר מאד בעיני ה' יתברך כנ"ל.

שַׁבַּת לַיְמֵי הַחֹל, וְאִזּוּ נִתְגַּלְהָה כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים, דְּהֵינּוּ שְׁכָל הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנְתָּ שֵׁם אֱלֹקִים, נִמְשָׁכִין מֵאֶחָד הַפְּשׁוּט, כִּי הַכֹּל אֶחָד, כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים, וְזֵהוּ תַכְלִית הַתְּקוּן הַנֶּאֱמָר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת שְׂזוּכִין עַל-יְדֵי מִצְוֹת חֲנֻכָּה.

וְתַכְף כְּשִׁזְכִּין לָזֶה, לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׂמִיחָה שֶׁל שַׁבַּת לַיְמֵי הַחֹל, לְגַלוֹת אַחֲדוֹת הַפְּשׁוּט מִתּוֹךְ פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת, תַּכְף חוּזֵר וְנִתְחַזֵּק בְּיוֹתֵר בְּחִינַת ה' תּוֹדָה וְהַהוֹדָאָה, כִּי זוֹכִין שְׁגָם עַכְשָׁו בַּיְמֵי הַגְּלוּת וְהַצָּרוֹת שְׁעוֹבְרִין עַל יִשְׂרָאֵל בְּכָל, וּבַפְּרָטִיּוֹת מֵהַ שְׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, שְׁגָם בְּעַת הַצָּרָה וְהַבְּלוּל וְהַמְּנִיעוֹת וְהַדְּחֻקוֹת הַעֲצוּם כַּנ"ל, יִתְּנוּ תְּמִיד שְׂבַח וְהוֹדָיָה לְשִׁמּוֹ יִתְבָּרַךְ עַל גְּדֹל הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ עַד הַנֵּה, וְלִהְסַתְּכָל עַל הַהֲרַחְבוֹת שֶׁמְרַחֵב לָנוּ גַם בְּעַת הַצָּרָה כַּנ"ל, שְׂזֵהוּ בְּחִינַת ה' הַמְּשַׁכֵּת קִדְשָׁת שַׁבַּת לַיְמֵי הַחֹל, כַּמְּבָאֵר לְעֵיל (בְּאוֹת ז) הֵיטֵב, שְׂזֵהוּ גַם-כֵּן בְּחִינַת ה' הַתְּגַלּוֹת אַחֲדוֹת הַפְּשׁוּט מִתּוֹךְ פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת. כִּי כְּשִׁזְכִּין לָזֶה, אֲזִי בּוֹדָאֵי אֵינּוּ מִתְּבַלְבֵּל מִשׁוּם צָרָה חֵס וְשְׁלוֹם, מֵאַחַר שִׁיּוּדַע שֶׁהַכֹּל מֵאִתּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכַמְּבָאֵר בְּמָקוֹם אַחַר כַּמָּה פְּעָמִים.

כִּי עַקֵּר כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרֵי חֵס וְשְׁלוֹם הֵם מִבְּחִינַת 'פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת',

וְזֵה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קכב) 'שְׁבִטֵי י"ה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל לְהוֹדוֹת' וְכו', כִּי שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבִטֵי י"ה שְׁנִכְלָלוּ בְּדַעָה אַחַת בְּשַׁעַת הַסְּתַלְקוֹת יַעֲקֹב, וְאָמְרוּ בְּלֵם פֶּה אֶחָד 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' וְכו' - 'כְּשֵׁם שְׂאִין בְּלִבָּךְ אֲלֵא אֶחָד כֶּךָ אֵין בְּלִבְנוּ אֲלֵא אֶחָד', זֶהוּ 'עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל' שֶׁהֵם חֲזָקִים בְּאִמּוּנָתָם לְנִצָּחַת. וְזֵהוּ לְהוֹדוֹת לְשֵׁם ה', כִּי כָּל זֶה הוּא בְּחִינַת 'תּוֹדָה וְהוֹדָאָה' שֶׁהִיא בְּחִינַת חֲנֻכָּה, שְׁעַל-יְדֵי זֶה נִתְגַּלְהָה 'אַחֲדוֹת הַפְּשׁוּט' מִתּוֹךְ 'פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת', שְׂזֵהוּ בְּחִינַת 'שְׁבִטֵי י"ה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל' כַּנ"ל:

ע"י ה'הודאה' נמשך 'קדושת שבת' והתגלות 'אחדות הפשוט', וע"ז נגדלת ה'הודאה', וחוזר חלילה, בבחי' 'מוסיף והולך'.

טז כִּי הָא בְּהָא תְּלִיא, וְזֵהוּ בְּחִינַת (שַׁבַּת כ"א): 'נֵר חֲנֻכָּה מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ', הֵינּוּ כִּי הַתּוֹרָה נְעוּצָה תְּחִלָּתָהּ בְּסוּפָה וְסוּפָה בְּתַחֲלָתָהּ, כִּי עַל-יְדֵי הַנֵּס הַגְּדוֹל שֶׁעָשָׂה ה' יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ בַּיְמֵים הֵהֵם בְּזִמְנֵי הַזֶּה, עַל זֶה קָבְעוּ שְׂמוֹנֵת יְמֵי חֲנֻכָּה אֵלוֹ לְהוֹדוֹת וְלִהְלֵל לְשִׁמּוֹ הַגְּדוֹל יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי ה' תּוֹדָה וְהַהוֹדָאָה' שֶׁמְשַׁבְּחִין עַל הַנֵּס, עַל-יְדֵי זֶה מֵאִיר 'אוֹר הָאֱמֶת' וְכו', שְׂזֵהוּ בְּחִינַת 'אוֹר נֵר חֲנֻכָּה' כַּנ"ל, וְתַכְף כְּשִׁמְדִּלְקִין נֵר הָרֵאשׁוֹן שֶׁל חֲנֻכָּה, וּמִמְשִׁיכִין 'אוֹר הָאֱמֶת' בְּרְבוּעַ הַדְּבוּר, וְנִשְׁלֵם הַדְּבוּר שֶׁהוּא לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ שֶׁמְקַשֵּׁר לְשַׁבַּת, עַל-יְדֵי זֶה מִמְשִׁיכִין הַקִּדְשָׁה וְהַשְּׂמִיחָה שֶׁל

על-ידי ה'הודאה' נגדל גם-כן יותר, שזהו בחינת 'נר חנכה' כנ"ל. ועל-כן בליל שני 'מוסיף והולך', כי נגדל אור ה'נר החנכה' על-ידי תוספת ה'הודאה' שזכינו על-ידי המשכת קדשת שבת וכו' שהמשכנו על-ידי הדלקת ה'נר חנכה' בליל הראשון וכנ"ל.

וכן על-ידי תוספת 'אור האמת' וכו' בליל ב', שהוא בחינת תוספת המשכת קדשת שבת וכו', על-ידי זה נתוספת ונגדלת ההודאה עוד יותר ויותר, ועל-ידי זה נתוסף להאיר 'אור האמת' עוד יותר ויותר, ועל-כן בליל ג' מוסיף עוד, ואז נגדל ההודאה עוד יותר ויותר וכו', וכן חוזר חלילה. על-כן בכל פעם 'מוסיף והולך', עד שזוכין ל'שמונת ימי חנכה' שאז נתתקן ה'הוד' בשלמות שהוא מדה שמינית, שזהו עקר התקון שהמשיכו מתתיהו ובניו שתקנו מדת ה'הוד' כמובא (פרי עץ חיים שער ר"ח חנוכה ד), הינו שתקנו מדה זאת בעולם שנוזפה תמיד להודות ולהלל לשמו יתברך יהיה איך שיהיה, אפלו בתקף הגלות הארץ המר הזה בכלל ובפרט, כי נוזפה תמיד להפיר חסדיו ונפלאותיו בלי שעור עלינו בכל עת ובכל יום ובכל שעה, ועל-ידי זה נוזפה לשמו יתברך תמיד, בבחינת (תהלים ל) 'ה' אלקי לעולם אוֹדֶךָ' - 'לעולם'

שנמשכין מבחינת שם 'אלקים', מבחינת 'דינים', פי הצרות והיסורים והדינים חס ושלום הם עקר בחינת הפעלות משתנות, פי הם משנים מדעת האדם, שזהו עקר הצרה והרעה חס ושלום מה שאינו מתנהג לו כדעתו ורצונו, כי מה שהוא נגד רצון האדם הוא רע בעיניו וצר לו לקבלו, אבל כשיודע ומאמין שהכל נמשך ממנו יתברך, שהוא אחד הפשוט בתכלית הפשיטות, שכל כונתו יתברך לטובה תמיד, בודאי ימצא בתוך כל הצרות, הרחבות גדולות לנחם ולשמח את עצמו, להיות 'מודה על העבר וצועק להבא', ועל-ידי זה יתבטלו כל הצרות לגמרי כנ"ל.

נמצא שעל-ידי 'נר חנכה' שהדלקנו בלילה הראשונה, על-ידי בחינת 'תודה והודאה' שהמשיכו מתתיהו ובניו בעולם, שעל-ידי זה תקנו מדת ה'הוד' כמובא, שזהו בחינת 'על הנסים' שמוסיפין בברכת 'מודים', הינו שהמשיכו תקון זה בעולם להודות ולהלל אותו יתברך תמיד, שעל-ידי זה מאירין ודולקין ה'נר חנכה' שהוא 'אור האמת' וכו' כנ"ל - על-ידי זה נמשך קדשת שבת לימי החל וכו', שעל-ידי זה נגדלת ונתחזקת ונתוספת ההודאה יותר ויותר כנ"ל, ואז גם 'אור האמת' שבא

דיקא, יהיה איה שיהיה.

לנצח כנ"ל:

'חנוכה' - תיקון בחי' ה'הוד'.

יח וזה בחינת מה שאיתא בכפונות
שבכנפה שמתקנים ה'הוד', ואז
מתקנים בחינת (בראשית לב) 'ותקע
כף ירך יעקב בהאבקו עמו' שר של
עשו, כי 'ותקע כף ירך יעקב' הוא
בחינת פגם 'תמכי אורייתא', כמוכא
בזהר (זהר וישלח קעא.) שנגע בתמכי
אורייתא שהם בחינת רגלין, שזהו
בחינת פגם ההלכות שהם בחינת
תודה כמוכן בהתורה הנ"ל, ובכנפה
ממשיכין בחינת 'תודה' - הלכה,
שהם בחינת תקון הרגלין, בחינת
תקון תמכי אורייתא, שעל ידם נולדין
ההלכות כמו שכתוב שם. וזה שכתוב
שם בפ'שה (בראשית לב) 'ויזרח
לו השמש' - לרפאות את צלעתו
כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בראשית
רבה עח, ה), כי תקון הרגלין שהוא
בחינת רפואות צלעתו - בחינת תקון
התורה, כי אורייתא זה בחינת תקון
פגימת הלבנה, בחינת (ישעיה ל)
'והיה אור הלבנה כאור החמה' כמו
שכתב שם בהתורה הנ"ל, ועל-כן
זרחה לו השמש אפלו בעת שהיה
זמן הלילה שאז מאירה הלבנה, כי
אז נתארך היום כמו שאמרו רבותינו
ז"ל (בראשית רבה כח, יא), כי זכה
להמשיך אור שלעתיד שיתקים והיה
אור הלבנה כאור החמה וכו':

ועל-כן מסימין 'מזמור שיר חנכת
הבית' בפסוק זה 'ה' אלקי לעולם
אודך', כי זהו עקר התקון שממשיכין
בכל שמונת ימי חנפה שהם בחינת
'חנכת הבית', זהו עקר התקון
שממשיכין בכל שמונת ימי חנפה,
בבחינת 'ה' אלקי לעולם אודך' -
'לעולם' דיקא כנ"ל:

'מעשה המנורה... עד ירכה עד פרח מקשה היא' -
התגלות 'אחדות הפשוט'.

יז וזה בחינת (במדבר ח) 'וזה מעשה
המנורה מקשה זהב עד ירכה עד
פרחה מקשה הוא', ופרש רש"י
'שצריכה להיות נעשית מעשת אחד'.
הינו שעקר מצות מעשה המנורה
הוא כדי להאיר 'אור האמת' וכו', כדי
לגלות שכל הפעלות משתנות נמשכין
מאחד הפשוט יתברך. ועל זה מרמז
מה שצוה לעשותה 'מקשה' מחתיכה
אחת דיקא, להורות שכל הגביעים
והכפתורים והפרחים והציורים שהיו
בשבעה קני המנורה, שהם בחינת
'שבעת ימי בראשית' שהם שרש כל
הפעלות משנות שנבראו בהם על-
ידי 'שלמות הדבור' שנשלם על-ידי
ה'אמת' וכו"ל - כל זה נמשך מאחד
הפשוט יתברך, בבחינת 'עד ירכה עד
פרחה מקשה הוא', כי הכל נעשה
מעשת אחד, כי כל השנויים נמשכין
מאחד הפשוט יתברך שמו ויתעלה

בתורה, וְכָל הַמַּחְלֶקֶת דִּקְדָּשָׁה שֵׁשׁ
 בֵּין תְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִים וּבֵין צְדִיקִים
 וְכַשְׂרִים אֲמַתִּיִּים, הַכֹּל כְּדֵי לְגַלּוֹת
 שְׁכַל הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת נִמְשָׁכִין
 מֵאֶחָד הַפְּשׁוּט יִתְבַּרֵּךְ. כִּי כָּל הַפְּעֻלוֹת
 מִשְׁנֹת שְׁבֻכָּל הַבְּרִיאָה כְּלָם נִמְשָׁכִין
 מֵאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה כְּיָדוּעַ, וְכִמוֹ שְׁכַל
 אוֹת יֵשׁ לוֹ תְּמוּנָה מִשְׁנָה מִחֲבֵרוֹ וְכֵן
 צְרוּפֵי הַתְּבוּת מִשְׁנִין כָּל אֶחָד מִחֲבֵרוֹ,
 כְּמוֹ כֵן נִמְשָׁכִין כָּל הַבְּרוּאִים מִשְׁנִין
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִחֲבֵרוֹ. אֲבָל בְּאֵמֶת
 כָּל אוֹתִיּוֹת וְתְבוּת וּפְרָשִׁיּוֹת וְכוּ'
 שֶׁבַּתּוֹרָה שְׁמִשְׁנִים כָּל אֶחָד מִחֲבֵרוֹ,
 דִּיקָא עַל יָדָם מְכִירִין וְיֹדְעִין אוֹתוֹ
 יִתְבַּרֵּךְ. כִּי בְּשִׁבִיל זֶה נִתְּנָה הַתּוֹרָה,
 כְּדֵי לְהַכִּיר אֶת מִי שְׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם,
 כִּי 'אוֹרִיתָא שְׁמָא דִּקְדָּשָׁא בְּרִידָה הוּא'
 (תיקוני זוהר תיקון י דף כו.), וְאִי
 אֶפְשָׁר לְדַעַת מֵאֶחָדוֹתוֹ הַפְּשׁוּט
 יִתְבַּרֵּךְ, כִּי אִם עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת
 דִּיקָא, שְׁנַתְּלִבְשָׁה בְּאוֹתִיּוֹת וּדְבוּרִים
 אֱלוֹ. וּמִחֲמַת שְׁבֻזָּה הָעוֹלָם אִי אֶפְשָׁר
 לְהַכִּין בְּשִׁלְמוֹת דְּרִכֵּי הַתּוֹרָה, עַל-כֵּן
 נִדְמָה כְּמָה פְּעָמִים שֵׁשׁ אֵיזָה שְׁנוּיִים
 וְקִשְׁיוֹת בַּתּוֹרָה, כְּגוֹן 'שְׁנֵי כְּתוּבִים
 הַמְּכַחֲשִׁין זֶה אֶת זֶה', שְׁקָדָם שְׁבָא
 ה'כְּתוּב הַשְּׁלִישִׁי' הַמְּכַרִּיעַ, נִדְמָה
 לָנוּ כְּאִלוֹ הָיָה חֶסֶד וְשְׁלוֹם אֵיזָה שְׁנוּי
 בַּתּוֹרָה. וְכֵן כְּתוּב אֶחָד אוֹמֵר (שְׁמוֹת
 יג) 'שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת', וְכְתוּב
 אֶחָד אוֹמֵר (דְּבָרִים טז) 'שֵׁשֶׁת יָמִים'
 וְכוּ', וְכֵן הִרְבָּה. וְכָל זֶה מִחֲמַת מַעוֹט

ה'כתוב השלישי' המכריע בין 'שני כתובים' [וכלל
 ה'ל"ג מדות שהתורה נדרשת בהן] - התגלות 'אחדות
 הפשוט' מתוך 'פעולות משתנות'.

יט ועל-כֵּן מְסִימַת הַתּוֹרָה פְּרִשְׁת
 הַנְּשִׂאִים שֶׁהוּא פְּרִשְׁת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ
 בְּפָסוּק (במדבר ז) 'וּבָבֹא מֹשֶׁה אֶל
 אֱהֹל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת
 הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי וְכוּ'. כִּי זֶה הַפָּסוּק
 הוּא 'כְּתוּב הַשְּׁלִישִׁי' הַמְּכַרִּיעַ בֵּין
 'שְׁנֵי כְּתוּבִים הַמְּכַחֲשִׁין זֶה אֶת זֶה'
 כְּמוֹ שְׁפָרַשׁ רַש"י שָׁם. וְהִיא מְדָה
 הָאֲחֵרוֹנָה מ'שֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
 שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן'. כִּי שֵׁלֶשׁ
 עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הֵם בְּחִינַת 'שֵׁלֶשׁ
 עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים', שְׁמִשְׁם
 עֶקֶר הַיְשׁוּעָה מִכָּל הַצָּרוֹת, וְשָׁם עֶקֶר
 הַתּוֹדָה וְהוֹדָאָה כַּנ"ל.

ועל-כֵּן מְסִימִין ה'שֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה
 מִדּוֹת' בְּמְדָה זֹאת שֶׁל 'שְׁנֵי כְּתוּבִין
 הַמְּכַחֲשִׁין זֶה אֶת זֶה' וְכוּ', כִּי זֶה
 עֶקֶר הַתְּקוּן שֶׁל 'שֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
 הַתּוֹרָה' שֶׁהֵם בְּחִינַת 'הֶלְכוֹת', שֶׁהֵם
 בְּחִינַת 'שֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים'
 שֶׁהֵם בְּחִינַת 'תּוֹדָה' - לְהַמְּשִׁיךְ כָּל
 הַתְּקוּנִים הַנֶּאֱמָרִים בַּתּוֹרָה הַנ"ל,
 עַד שְׁנִזְכָּה לְגַלּוֹת אֶחָדוֹת הַפְּשׁוּט
 מִתּוֹךְ פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת
 'שְׁנֵי כְּתוּבִים הַמְּכַחֲשִׁין זֶה אֶת זֶה'
 עַד שְׁיִכּוּא הַכְּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וַיְכַרִּיעַ
 בֵּינֵיהֶם'.

כִּי כָּל הַקִּשְׁיוֹת וְהַשְׁנוּיִים שֵׁשׁ

על-ידי זה דיקא נתגלה אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות, על-ידי זה שדעות חלוקות ומשנות כאלה, כלם נכללים בדעה אחת בענין יסוד האמונה, כי כלם מאמינים בדעה אחת בה' ובמשה עבדו, וכל כוננתם במחלקתם, הכל כדי לגלות אחדותו הפשוט בעולם. כי דעה של זה נוטה שההלכה כך והדרך הישר הוא כך, אשר על ידו יתגלה אחדותו יתברך, ודעה של זה נוטה לדרך והלכה אחרת, ובאמת 'אלו ואלו דברי אלקים חיים', כי כלם נתנו מרועה אחד', כי על ידיהם דיקא יתגלה אחדותו הפשוט מתוך פעלות משתנות, על-ידי שדעות חלוקות כאלו נכללין בתכלית כוננתם בדעה אחת, להכליל באחדות יתברך כנ"ל.

וזה שכתוב שם בהתורה הנ"ל שעל-ידי הלכות שהם בחינת תודה, על-ידי זה נמשך כל הבחינות המבארים שם, עד שזוכין לגלות אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות. הינו כנ"ל, כי ה'הלכות' הוא פסק ההלכה שמתבררת משנוי דעות, שזה אוסר וזה מתיר וכו', עד שמבררין ההלכה על-פי דרכי התורה, ואז דיקא נתגלה אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות כנ"ל:

שכלנו שאין אנו מבינים דרכי התורה על ברין.

על-כן חמל עלינו ה' יתברך, ומסר לנו דרכי התורה על-ידי החכמים לדרשה בשלש עשרה מדות, שעל-ידי זה הם מישבין כל השנויים, ומכריעין בין הכתובים המכחישים זה את זה, ועל-ידי זה נמשך עלינו דעת לידע ולהאמין, כמו שהתורה כלא אחד, אף-על-פי שלפי קטנות שכלנו היה לנו כמה קשיות ושנויים בתורה, כמו כן כל השנויים שבעולם שהם כל הפעלות משתנות, כלם אחד בשרשן, כי כלם נמשכין מאחד הפשוט יתברך, רק שאי אפשר להבין זאת בשכלנו.

וזהו בחינת ה'מחלקת דקדשה', כי הכל בשביל להמתיק הדין בשרשו כמובא בהתורה 'בקמים עלי מרעים' (בסימן רעז), כי על-ידי שיש מחלקת בקדשה בין צדיקים, נמצא שדעתם משנה מאד זה מזה, ואף-על-פי-כן בענין יסוד האמונה כלם נכללין בדעה אחת, כי כלם מתכוננים לשמו ואחדותו יתברך, כדי לברר כל ההלכה על בריה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (רש"י שיר השירים ו, ט) 'הרבה מחלקת בבית המדרש' וכו'. ועל-כן על-ידי זה המחלקת דקדשה,

ישראל' וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בבא קמא פג.) 'מִלְמַד שְׂאִין הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּפָחוֹת מִשְׁתֵּי רַבּוֹת וְכוּ' הָרִי שְׁהִיּוּ יִשְׂרָאֵל וְכוּ' נִמְצָא זֶה גּוֹרֵם' וְכוּ'. כִּי כָּל מָה שִׁישְׂרָאֵל רַבִּים בְּיֹתֵר נִמְשַׁכֵּת וְנִתְגַּלָּה הַקִּדְשָׁה בְּיֹתֵר, עַל־יְדֵי שְׂרַבּוּי דְעוֹת כְּאֵלוֹ שְׁהֵם מְשַׁנִּים כָּל כָּךְ, כִּי כָּל מָה שְׁהֵם רַבִּים בְּיֹתֵר יֵשׁ בָּהֶם שְׁנׁוּי דְעוֹת בְּיֹתֵר, וְכָל מָה שֶׁנִּתְרַבֵּן הַשְּׁנׁוּיִים בְּיֹתֵר וּמִתְחַבְּרִין בְּיַחַד לְעַבֵּד אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ נִתְגַּלָּה אֲחֻדוֹתוֹ הַפְּשׁוּט בְּיֹתֵר, עַל־יְדֵי שְׂרַבּוּי דְעוֹת כְּאֵלוֹ שְׁהֵם פְּעֻלוֹת מְשַׁתַּנּוֹת כָּל כָּךְ, מִתְחַבְּרִין יַחַד בְּדַעָה אַחַת לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְכַנ"ל:

ריבוי הדעות והשינוים בין ישראל, מגלה ביותר את 'אחדותו הפשוט ית'

כ וְזֶה בְּחִינַת (משלי יד) 'בְּרִבְעִים הַדֶּרֶת מִלֶּךְ', שְׁכָּל מָה שֶׁמִּתְרַבֵּן וּמִתְחַבְּרִין בְּיֹתֵר הַרְבֵּה יִשְׂרָאֵל יַחַד נִתְרַבֵּה קִדְשָׁתוֹ וְכַבּוּדוֹ יִתְבָּרַךְ בְּיֹתֵר, וְכִמּוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל 'אֵינּוּ דוֹמָה מְעֻטִּין הָעוֹשִׂין אֶת הַמִּצְוָה לְמַרְבֵּין' וְכוּ'. הֵינּוּ כַּנ"ל, שְׁכָּל מָה שֶׁהַרְבֵּה מִיִּשְׂרָאֵל בְּיֹתֵר מִתְחַבְּרִין בְּיַחַד לְדַבָּר שֶׁבְּקִדְשָׁה לְעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, נִתְגַּלָּה אֲחֻדוֹתוֹ הַפְּשׁוּט בְּיֹתֵר, עַל־יְדֵי שְׂרַבִּים בְּיֹתֵר שְׁהֵם דְעוֹת מְשַׁנּוֹת בְּיֹתֵר מִתְחַבְּרִין לְדַעָה אַחַת לְעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. וְזֶה בְּחִינַת (במדבר י) 'וְכַנּוּחָה יֹאמֵר שׁוֹכֵה ה' רַבּוֹת אֵלָפִי

”מהולל אקרא ה”

תפילה נפלאה על ענין ההודאה וימי החנוכה

(מספר ליקוטי תפילות ח”ב תפילה ב’ – מיוסד על התורה ”ימי חנוכה”)

אבותינו ועמנו. לא יספיקו כל אילי
נביות לבאר נקדה אחת כטפה מן
הים מפל רבוי הטובות והנסים
והנפלאות גדולות ונוראות שעשית
עמנו, עם כל אחד ואחד מישראל
בפרטיות, אשר הוצאת אותנו מפל
הטמאות ומפל הזהמות, וקרבתנו
ברחמיך לשמך הגדול והקדוש,
והכנסתנו בקדשת ישראל, ואתה
עושה פעלות גדולות ונוראות בכל
יום ויום, וחושב מחשבות באפן
שנזכה להתקרב לעבודתך, כדי
לחיותנו כיום הזה, למען נזכה
לחיים אמתיים לחיים נצחיים,
כי חסדך גדול עלינו והצללת
נפשנו משאול תחתיה, כי לולא
ה' עזרתה לנו כמעט שכנה דומה
נפשנו. מה נאמר מה נדבר, מה
נאמר מה נדבר, מה נשיב לה' כל
תגמולוהי עלינו. אלו פיננו מלא
שירה כים, ולשוננו רנה כהמון
גליו, ושפתותינו שבח כמרחבי
רקיע, ועינינו מאירות כשמש
וכירח, וידינו פרושות כנשרי
שמים, ורגלינו קלות כאילות, אין
אנו מספיקים להודות לך ולשבחך
ולפארך ולברך ולקדש את שמך

”טוב להודות לה' ולזמר לשמך
עליון. אברכה את ה' בכל עת
תמיד תהלתו בפי. אודה ה' בכל
לבב בסוד ישרים ועדה. ימלא פי
תהלתך כל היום תפארתך. תהלת
ה' ידבר פי ויברך כל בשר שם
קדשו לעולם ועד. ואנחנו נברך
יה מעתה ועד עולם הללויה”:

רבנו של עולם, מלא טוב, זכנו
להודות לך סלה. עזרנו והושיענו
וזכנו לטוב האמתי לשעשוע עולם
הבא שהוא הודאה לשמך הגדול
והקדוש, ואזכה בכל יום ויום לומר
ברכות והודאות שירות ותשבחות
הרבה לשמך הגדול והקדוש,
להודות לך ולברכה על כל החסדים
והטובות והנסים והנפלאות אשר
עשית עמי מעודי עד היום הזה,
על נסיה שבכל יום עמנו ועל
נפלאותיה וטובותיה שבכל עת
ערב ובקר וצהרים. ”במה אקדם
ה' אפף לאלהי מרום”. מי יפאר
מי יהדר מי יהלל מי ימלל, מי
ישבח מי יספר אחת מני אלה
אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים
הטובות נסים ונפלאות שעשית עם

ותמהר ותחיש לגאֹלְנִי וּלְהוֹצִיאֲנִי מִכָּל הַצָּרוֹת וְהָרָעוֹת אֲשֶׁר סָבְבוּנִי. "ה' מָה רַבּוּ צָרֵי, רַבִּים קָמִים עָלַי רַבִּים אֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לּוֹ בְּאֱלֹהִים סֶלָה. וְאַתָּה ה' מִגֵּן בְּעַדִי כְּבוֹדִי וּמְרִים רֹאשִׁי". צָרוֹת רַבּוֹת סָבְבוּנִי, קָרָאנוּךָ ה' אֱלֹהֵינוּ. "בְּצַר לִי אֶקְרָא ה' וְאֵל אֱלֹהֵי אֲשׁוּעַ. יִשְׁמַע מֵהִיכָלוֹ קוֹלִי וְשׁוֹעֲתִי לְפָנָיו תִּבּוֹא בְּאָזְנוֹ. מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בַמֶּרְחֵב יְהוָה. קָרָאתִי מִצָּרָה לִי אֵל ה' וַיַּעֲנֵנִי. מִבֶּטֶן שְׂאוּל שׁוֹעֲתִי שְׁמַעְתָּ קוֹלִי. וְתִשְׁלִיכֵנִי מִצוּלָה בְּלִבֵּב יַמִּים וְנָהַר יִסּוּבְבֵנִי, כָּל מִשְׁבְּרֵיךָ וּגְלִיךָ עָלַי עָבְרוּ. וְאַנִּי אֹמַרְתִּי נִגְרַשְׁתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ, אַךְ אוֹסִיף לְהַבִּיט אֵל הֵיכַל קִדְשֶׁךָ. אֶפְפוּנֵי מַיִם עַד נַפְשִׁי תִהְיוּ יִסּוּבְבֵנִי, סוּף חָבוּשׁ לְרֹאשִׁי. לְקַצְבֵי הָרִים יִרְדְּתִי הָאָרֶץ בְּרִיחֶיהָ בְּעַדִי לְעוֹלָם, וְתִעַל מִשַּׁחַת חַיִּי ה' אֱלֹהֵי. בְּהִתְעַטֵּף עָלַי נַפְשִׁי אֶת ה' זָכַרְתִּי, וְתִבּוֹא אֵלַיךָ תִּפְלֹתִי אֵל הֵיכַל קִדְשֶׁךָ. מִשְׁמְרִים הַבְּלִי שׁוֹא, חֲסֹדִים יַעֲזֹבוּ. וְאַנִּי בְּקוֹל תוֹדָה, אֲזַבְּחָה לָּךְ, אֲשֶׁר נִדְרַתִּי אֲשַׁלְּמָה, יְשׁוּעָתָה לֵה'":

ותעזרנו תמיד בכל עת להמשיך השמחה של שבת לששת ימי החל, עד שנזכר שיתגלה אחדות הפשוט בעולם, וידעו ויאמינו הכל שכל הפעלות משתנות

מלכנו על אחת מאֵלֶּף אֵלֶּף אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו, עם כל אחד ואחד בפרטיות. לא כזדוני וכרע מעללי גמלתני, כי אם כחסדך לבד, כחסדך החייתיני וחסבתך מרחוק להטיב אחריתי, וקרבתני מלכי לשמך הגדול והקדוש, ומה יוסיף עוד עבדך לדבר לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי, ואתה את עבדך ידעת:

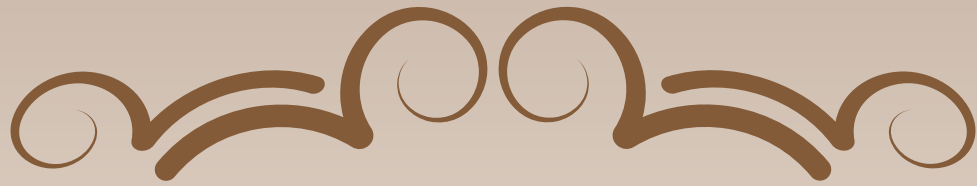
והנני מודה על העבר, וצועק על להבא. מלא רחמים, הגומל לחיבים טובות, שגמלני כל טוב, והכנסתני בקדשת ישראל ולא עשיתני גוי, ותקטן עוד זאת בעיניך, והוספת עלי חסד וטוב, טובה כפולה ומכפלת, וקרבתני מלכי להצדיקים וכשרים ויראים האמתיים. מלא רחמים מלא טוב, כאשר החלות להראות חסדיך עלי לקרבני ולהודיעני ולהטעימני מזיו נעים ערבות ידידות נעימות מתיקות קדשת הצדיקים הקדושים האמתיים, כן יהמו נא ויכמרו נא המון מעיך ורחמיך עלי, ותרחם עלי ותושיעני מעתה, ותזכני לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתם הקדושה אשר הודיעו וגלו לנו הצדיקים האמתיים:

בְּאֵמֶת עַד שְׁנֹזְכָה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ
בְּאֵמֶת שְׁעֵשׂוּעַ עוֹלָם הֵבֵא תְּמִיד,
שֶׁהוּא הוֹדָאָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
וְהַקְּדוֹשׁ, וּבִפְרֹט בְּיָמֵי הַחֲנֻכָּה
הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם יְמֵי הוֹדָאָה, עַד
שְׁנֹזְכָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת
וְלִדְעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ, וּלְהוֹדוֹת לְךָ,
וּלְבָרְכְךָ סֵלָה בְּאֵמֶת לְעוֹלָם כִּי טוֹב,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הוֹדוּ לָהּ כִּי טוֹב,
כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ". וְנֹזְכָה לְהַמְשִׁיךְ
הַקְּדוּשָׁה שֶׁל שְׁבֵת לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַחֵל,
עַד שְׁנֹזְכָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד
כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב בְּאֵמֶת:

אֲנֵי ה' מֵלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים,
וּזְכְנוּ מִהֲרָה לְכֹל מֵהַ שֶׁבִקְשָׁנוּ
מִלְפָנֶיךָ, בְּאִפְנֵי שְׁנֹזְכָה מִהֲרָה לְהִיּוֹת
כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב בְּאֵמֶת, "לְמַעַן דַּעַת
כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים
אֵין עוֹד". מִזְמוֹר לְתוֹדָה, הָרִיעוּ
לָהּ כָּל הָאָרֶץ. עֲבְדוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה
בְּאוֹ לְפָנָיו בְּרִנָּה. דַּעוּ כִּי ה' הוּא
אֱלֹהִים, הוּא עֲשָׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ, עֲמוּ
וְצֵאן מִרְעִיתוֹ. בְּאוֹ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה
חֲצֵרוֹתָיו בְּתִהְלָה, הוֹדוּ לוֹ בְּרָכוּ
שְׁמוֹ. כִּי טוֹב ה' לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וְעַד
דוֹר וָדוֹר אֲמוֹנָתוֹ. בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן
וְאָמֵן:

נִמְשָׁכִין מֵאֶחָד הַפְּשׁוּט, יִתְבָּרַךְ
וְיִתְעַלֶּה לְעַד וּלְנִצְחַ נְצָחִים, וְיִדַע
כָּל פְּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתָּו, וְיִבִין
כָּל יְצוּר כִּי אַתָּה יִצְרַתָּו, וְיֵאמֶר
כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, ה' אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכֹל מְשָׁלָה,
וְיִתְגַּלֶּה אַחְדוּתְךָ הַפְּשׁוּט לְכָל בְּאֵי
עוֹלָם עַל-יְדֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר
בְּחִרְתָּ גוֹי אֶחָד בְּאָרֶץ מְכֹל הָעַמִּים
אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה, כִּי אַתָּה אֶחָד
וְשִׁמְךָ אֶחָד וּמִי כַעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל גוֹי
אֶחָד בְּאָרֶץ, עַד שִׁיִּתְגַּלֶּה אַחְדוּת
הַפְּשׁוּט גַּם לְמַעַלָּה בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת
עַל-יְדֵי הַתְּגַלּוֹת אַחְדוּת הַפְּשׁוּט
מִתּוֹךְ הַפְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת לְמַטָּה
בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל-יְדֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
הַקְּדוֹשׁ, וְתִבְטַל כָּל מִיַּנִּי מִחֻלְקַת
מִן הָעוֹלָם וְתִמְשִׁיךְ שְׁלוֹם גָּדוֹל
בְּעוֹלָם:

וּזְכְנוּ לְקַיֵּם מִצְוֹת הַדְּלָקַת נֵר חֲנֻכָּה
כְּרָאוּי, בְּכֹל פְּרֻטִיָּה וְדִקְדוּקִיָּה
וּכְוֹנֹתִיָּה וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִים
בָּהּ, וּלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁל
חֲנֻכָּה בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה, לְהוֹדוֹת
לְךָ וּלְבָרְכְךָ, וְלוֹמַר הַלֵּל שְׁלָם
בְּשִׁמְחָה וְחִדּוּה רַבָּה וּבְהִתְעוֹרְרוּת
גְּדוֹל בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְּדוֹלָה, כִּי
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים קִבַּעַת לָנוּ שְׁמוֹנֶת
יְמֵי חֲנֻכָּה לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל, שֶׁהֵם שְׁעֵשׂוּעַ עוֹלָם הֵבֵא.
זְכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים לְקַיֵּם מִצְוֹתֶיךָ

הַאֲמַת בְּרוּר וְצִלּוּל שֶׁה' יִתְבָּרַךְ הַקָּדִים לְךָ וְלְכָלֵנוּ
רְפוּאָה גְדוֹלָה לְנִצְחָה לְמַכְתָּנוּ הָאֲנוּשָׁה מְאֹד שֶׁל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד וְעַל זֶה אָנוּ מְחַיִּיבִים לְהוֹדוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ בְּפֶה
מִלֵּא בְּכָל יוֹם עַל כָּל הַחֶסֶד וְעַל כָּל הַנְּפִלְאוֹת וְהַטּוֹבוֹת
שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, שְׁנוּכָה לִידַע מֵאוֹר כּוֹה, וּמִתּוֹרָתוֹ וְשִׂיחוֹת
קְדוֹשׁוֹת וְנוֹרָאוֹת כְּאֵלֶּה,

וּבְרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים יִזְכְּנוּ לְקַבֵּל יְמֵי חַנּוּכָה הַקְּדוֹשִׁים
בְּשִׂמְחָה, וְנוּכָה תָּמִיד לְבַחֲנֵי תוֹדָה וְהוֹדָאָה, שׁוּבָה עֵקֶר
שֶׁעָשׂוּ עוֹלָם הַבָּא,

(מכתבי מוהרנ"ת קכד)

אני צריך להבין שמן משחת קודש
שהוא הדעת הקדוש
על תשובה חק בשביל רבים
(מודרנית)

להתחיל צרות תשובה בשלהבת אור הצדיק

בס"ד

בעתה והודיה על העבר ועל העתיד בע"ה יוצאים את בקריאת של חובה
אל כלל א"ש זקנים עם נשים אברכים ובע"ה להתכונן יחד בראי ומכון
לקראת ימי תשובה חק עם אור השמן זית דך של חכון הדול אשה את
חוסים בנילו ע"י רבי נון הלמוד.

ועתה לקראת בא ימי התשובה חק' נכונן יחדיו
לקבל את הזמנים חק' ע"י לימוד מיוחד
ב"הלכות בלאי בהמה הלכה ד"

המלאה בהעת אור ומסופים נכונים ומאירים, השופכים אור חדש
על מהותם של ימי התשובה חק' הקרבים וכלים.

חופרת מיוחדת וקלה לנשיאת הקפסה במוחך
עבור א"ש הקרבים הרוצים להבין עצמם
והפך בסבי המודרנית הקראים ע"ש הצדיק.

ובע"ה ע"מ לחוק את לימוד התורה הנפלא ועל כל בין המשתתפים בתמים
מטרה לשבת תשובה לציון חק' מורה מוסף שורה, רוב לסייעת לואה
תשובה לאת"א קודשה מודן.

כל אחד ואחד אשר רוצה להשתתף בלימוד התורה חק'
יחד עם א"ש בתלכה נפלאה זו ירשם בקו "החוק" 04687148 שלוחה 3

לימודי תורה ליצור את המועדים
ע"י איתנו והודין בידי